

Manfred Jacobs

Talmudismus arcinepřítel lidstva

**Židovstvo, zednářstvo,
světová vláda**

Díl 2

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Manfred Jacobs, *Talmudismus – Erzfeind der Menschheit, Judentum, Freimaurerei, Weltregierung*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 2010
přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Manfred Jacobs

Talmudismus arcinepřítel lidstva

„Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor“ (1 Te 2,15).

**Židovstvo, zednářstvo,
světová vláda**

Díl 2

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Procitněte!	5
Francouzská revoluce a emancipace Židů	5
Židovské řízení vůle	6
Židé jako zakladatelé zednářstva	12
Plán světové vlády	15
Židovská nadvláda v lóžích	17
Politické vraždy	24
Židovská účast na revolucích	25
Židovská snaha o světovládu	28
Glosář	31
Přehled literatury	37
Rejstřík	39

Procitněte!

Proslulý vysoký úředník Římské říše se před téměř dvěma tisíci lety zeptal: „Co jest pravda?“ (J 18,38).

Den co den jsou mozky lidí doslova znásilňovány miliony a miliony informací se záměrným cílem jejich duševního otupení.

Přemýšlení a rozjímání je ubíjeno.

Lidé se bezcílně potácejí životem, snadno přehlížejí pravdu a často jí ani nepřikládají žádnou váhu.

Proslulý britský premiér Winston Churchill (1874-1965) prý kdysi řekl:

„Většina lidí ve svém životě jednou klopýtne o pravdu. Obvykle však vyskočí, otřepou si prach z kolen a chvátají dál za svými záležitostmi, jako by se nic nestalo.“

Je třeba spící probudit, neinformované poučit, voličům politických stran vysvětlit jejich krátkozrakost a politikům ukázat jejich zbabělost.

Ze skutečností, jimiž nám budoucnost již ukazuje hroživou tvář medúzy, musíme vytvořit arsenál zbraní!

Nikdo sice nemůže s jistotou říci, kam vývoj povede, zda již opravdu sedíme na zádech tygra a nemůžeme seskočit, aniž bychom jím byli rozsápáni... Kdo však věří v Krista, ten ví, že On dokáže i nemožné udělat možným!

Když roku 1813 pluk dobrovolníků z Berlína táhl do osvobozovacího boje proti Napoleonovi I., přednesl vojákům evangelický teolog a filosof Friedrich Schleiermacher (1768-1834) kázání o evangeliu svatého Matouše (11,1-6). Řekl v něm, že jediným spolehlivým znamením nové doby je, když „slepí vidí, chromí chodí, malomocní nabývají čistoty, hluchí slyší, mrtví vstávají z mrtvých a chudým se zvěstuje evangelium“ (Mt 11,5). „Věříme a očekáváme, že takový zázrak se udá i nám, a oči, uši i srdce se otevrou pro Boží pravdu!“ – Tolik Schleiermacher k bojovníkům za svobodu.

Papež Lev XIII. (1878-1903) v encyklice o zednářstvu „Humanum Genus“ z 20. dubna 1884 poukázal na skutečnost, že svět je rozdělen do dvou protichůdných táborů. Jeden bojuje za pravdu a mravní čistotu, druhý za všechno, co pravdě a čistotě mravů odporuje.

Jedním je království Boží na zemi, pravá církev Kristova. Druhým říše Satana, všechno, co je Satanovi poddáno a protiví se věčnému Božímu zákonu.

A právě toto „buď/anebo“ je předmětem duchovního boje naší doby!

Francouzský filosof Joseph de Maistre (1753-1821) tvrdil, že moderní revoluce, započatá roku 1789, má vysloveně charakter ďábelské posedlosti.

Je to jen plané démonizování? Kdo nezná ďábla, je jako ten, kdo nezná Boha a nikdy neporozumí nejskrytějším zákonům světového dění.

Francouzská revoluce a emancipace Židů

Důsledkem Francouzské revoluce je emancipace Židů v Evropě.

Byl to především Napoleon I. Bonaparte (1769-1821), kdo Židům urovnal cestu do politiky a společnosti. Kam přišli jeho generálové, byly okamžitě vydávány a prosazovány příslušné zákony.

Dnes to již došlo tak daleko, že jednota i společný cíl zednářů a Židovstva jsou zcela otevřeně přiznávány.

Dr. Jona Ron, velmistr lóže v Tel Avivu, v přednášce v hotelu Statler Hilton v Los Angeles vyzval k „dokončení duchovního průlomu...“, aby bylo možné přikročit k obnově Šalamounova chrámu na vršku Moriah v Jeruzalémě. Chrám pak bude sloužit jako Mekka světového zednářstva... V 46 lóžích izraelské velkolóže jsou již zastoupena všechna náboženství i všechny národnosti...¹ – Zde je jen jinými slovy představena židovská světovláda!

Dobře informovaní židovští a zednářští revolucionáři viděli v druhém vatikánském koncilu (1962-1965) příznivý okamžik, jak s pomocí svých spolupracovníků v lůně Církve úspěšně uskutečnit zásadní průlom. Jejich velkou výhodou byla neznalost většiny duchovních o těsném vzájemném propojení mezi proticírkevním Židovstvem a zednářstvem. Prvořadým cílem bylo nechat Církví odsoudit antisemitismus (správněji antijudaismus), přičemž musí být bezpodmínečně zastaven její boj proti Židovstvu, skutečnému zákulisnímu vůdci zednářstva!

Tím se mělo odvrhnout všechno, co bylo stanoveno v papežských bulách a kánonech ekumenických i provinčních koncilů před rokem 1962!

Četné církevní koncily, které energicky vystupovaly proti Židům, měly být naráz posazeny na lavici obžalovaných, mezi nimi ekumenický koncil v Niceji (325), druhý (1139), třetí (1179) i čtvrtý (1215) lateránský koncil.

Hůl měla být také zlomena nad velkými papeži jako mj. Řehořem VII. (Hildebrandem, 1073-1085), Inocencem II. (1130-1143), Inocencem III. (1198-1216), Piem V. (1566- 1572) a Lvem XIII. (1878-1903).

Na černé listině se ocitli církevní Otcové i samotní evangelisté, a d'ábelská zuřivost se nezastavila dokonce ani před naším Spasitelem Ježíšem Kristem!

Tento katastrofální proces měl způsobit, aby si Církev sama protiřečila. Pokud by totiž odsoudila antijudaismus, ***odsoudila by sama sebe!***

Již na („prvním“) vatikánském koncilu (1870-1871) byly – v ještě zastřené formě – pokusy o změnu kurzu tradičního učení Církve.

Revoluční systémy, pracující na odstranění politických, společenských, hospodářských a kulturních struktur, vidí v křesťanství obecně a v katolické církvi jmenovitě svého hlavního protivníka, který musí být poražen.

Kdo je to, co tak nenávidí křesťanské atributy? Odkud vycházejí příkazy, odpovědné za zločinné události v boji na život a na smrt?

Kdo jsou ti apokalyptičtí spiklenci?

Náš pohled se upíná na učební soustavu, vypracovanou za účelem zničení křesťanských hodnot, a ve vhodném okamžiku aplikovanou v nejúčinnější formě:

Jsou to liberalismus a komunismus (např. v podobě „Frankfurtské školy“).

Židovské řízení vůle

Teoretici i konstruktéři dotyčných organizací jsou židovského původu. Židé byli ideovými průkopníky i formovateli komunismu. Jsou také strategickými i taktickými

---

¹ „Los Angeles Examiner“ z 25. 3. 1959.

vůdci v jeho boji. Židé jsou rafinovanými buřiči a revolucionáři, skrývajícími svůj skutečný původ za změnou jména.

Těsně spjata a hluboce zatažena do židovských machinací je zednářstvo.

Židovský prezident Bavorské republiky rad a pověstný vůdce bolševické revoluce v Mnichově, Kurt Eisner, po pádu Ústředních mocností (Německa a Rakouska 1918) řekl svému ministru Auerovi: „Jedenáct chlapíků udělalo revoluci.“² Oněch jedenáct „chlapíků“ byli všichni Židé a zednáři. Patřili k tajné lóži Nr. 11 se sídlem v Mnichově, Brienner Straße 51!³

Revoluce měly své průkopníky, píšíci a řečníci. Z obrovského množství židovských iniciátorů od psacího stolu si z té doby zde uvedeme jen nejvýznamnější:⁴

Karl Heinrich Marx (1818-1883), vlastně Kissel Mordekai, svým dílem „Kapitál“ položil teoretické základy komunismu.

Friedrich Engels (1820-1895), tvůrce „první internacionály“ (viz Glosář!).

Karl Kautsky (1854-1938), vlastně Karl Kraus,⁵ autor knihy „Původ křesťanství“,⁶ v níž napadal principy křesťanské víry.

Ferdinand Lassalle (1825-1864) v „Otevřeném polemickém dopisu“⁷ a v „Kapitálu a práci“⁸ předznamenal (německým dělníkům) revoluční plán, postup socialistické rebelie.

Eduard Bernstein (1850-1932) vyzdvihl komunistické učení v dílech „Předpoklady socialismu a úlohy sociální demokracie“,⁹ „K dějinám teorie socialismu“, „Dnešní sociální demokracie v teorii a praxi“ a „Německá revoluce“.

Dalšími židovskými spisovateli teoretického komunismu jsou Jacob Lastrow, Max Hirsch, Edgar Loening, Otto Warschauer, August Bebel, Schatz a David Ricardo.¹⁰

---

² Srv. Maurice Pinay, *Verschwörung gegen die Kirche* [Spiknutí proti Církvi], Durach 2006, dále jen jako „Pinay“.

³ Srv. msgre Ernest Jouin, *Le Péril Judéo-Maçonnique* [Židozednářské nebezpečí], 5 dílů, 1919-1927, díl I, 161.

⁴ Srv. Pinay, tamtéž, 21-22.

⁵ V Mexiku 1956 poprvé vydané knize prof. Traiana Romanesca *La Gran Conspiración Judía*, na kterou se zde Pinay odvolává a v níž je několik chybných prepisů německých jmen, je uvedeno jako „Kaus“. Pravděpodobnější variantou se zdá být „Kraus“.

⁶ V originále *Der Ursprung des Christentums*.

⁷ Ferdinand Lassalle, *Offenes Antwortschreiben an das Zentralkomitee zur Berufung eines deutschen Arbeiterkongresses in Leipzig* [Otevřený dopis k svolání dělnického kongresu v Lipsku] (1. 3. 1863). Je považován za „zakládací listinu“ sociální demokracie v Německu. Viz heslo „Lassalle“ v Glosáři!

⁸ Ferdinand Lassalle, *Der Bastiat-Schulze von Delitzsch, der ökonomische Julian oder: Capital und Arbeit*, Berlin 1864.

⁹ Romanescu i Pinay toto, poprvé roku 1899 vydané hlavní Bernsteinovo dílo, chybně rozdělili na dva různé tituly, z nichž druhý „Úkoly sociální demokracie“ měl podle Romanesca vyjít 1909. Pozn. překl.: V originálu podle pořadí: *Die Voraussetzungen des Sozialismus und die Aufgaben der Sozialdemokratie; Zur Geschichte und Theorie des Sozialismus; Die heutige Sozialdemokratie in Theorie und Praxis; Die deutsche Revolution*.

¹⁰ Chybějící křesťanská jména jsme pokud možno doplnili, u Romanesca a Pinaye nepřesně uvedená příjmení jsme zkorigovali. K Jacobu Lastrowi a Schatzovi (křesťanské jméno?) jsme žádné údaje nenašli. U Romanesca v závorce vložený komentář „individualismo económico y social“ („hospodářský a společenský individualismus“) by mohl být náznakem, že posledně uvedeným je myšlen španělský sociální reformátor Eduardo Sanz y Escartín.

Po zhroutilí císařství 1918 se Německo stalo dějištěm komunistické revoluce, vedené Židy. Postačí zde uvést alespoň jména Kurt Eisner, Rosa Luxemburgová, Karl Liebknecht a další.

Pádem císařské říše se Židé zmocnili země a německá vláda se zcela ocitla v jejich rukou. První kabinet Německa 1918 byl složen ze sedmi Židů, druhá „socialistická“ vláda sestávala z devíti Židů. Další zaujali vysoká postavení v ministerstvech. Životně důležité sektory německého státu byly vtažením Spojených států do války zničeny a kromě jiných kontrolovány dvanácti dalšími Židy.¹¹

Avšak nejen v samotném Německu, nýbrž i v mnoha dalších zemích kázali Židé komunismus a šířili své zlořády.

20. března 1919 se Žid Bela Kun (Cohn) chopil moci v zemi a vyhlásil Maďarskou sovětskou republiku. Novou vládu spolu s ním tvořilo 26 komisařů, z nichž bylo 18 izraelitů. Proti nim, kteří měli ve svých rukou skutečnou vládu země, nemohlo osm křesťanských komisařů nic pořídít. A to v zemi, kde na 22 milionů obyvatel¹² bylo jen 1,5 milionu Židů!¹³ Od chvíle, kdy bylo Maďarsko vyhlášeno sovětskou republikou, se celá země ponořila doslova do moře krve.

Již před definitivním instalováním bolševismu v Rusku byli předáci i organizátoři všech bolševických hnutí téměř bez výjimky pouze Židé!

Stejně jako v Rusku, byly i další země Evropy, jichž se zmocnil bolševický liberalismus, zcela ovládnuty židovskou menšinou. Přehled jmen a postavení těchto individuí by však značně překročil rámec našeho drobného spisu.¹⁴

V létě 1916 dostal ruský generální štáb zprávu svého agenta v New Yorku, datovanou 15. únorem. Generálporučík carské armády Alexandr Nečvolodov ve své knize „Car Mikuláš II. a Židé“ z ní cituje následující pasáže:¹⁵

„Ruská revoluční strana v Americe bezpochyby rozhodla přikročit k činu. Podle toho lze každým okamžikem počítat s nepokoji.

První závažné tajné shromáždění, vyznačující začátek fáze násilností, proběhlo v pondělní večer 14. února ve východní části (East side) New Yorku. Bylo tam celkem 62 delegátů, z nich 50 veteránů revoluce z roku 1905, a rovněž noví členové. Většinu přítomných tvořili Židé, mezi nimi vzdělaní lidé, doktoři, spisovatelé, atd. ... Také tam bylo několik řemeslných revolucionářů...

V diskusích řečeného shromáždění šlo především o vyzkoušení možností zahájení velké revoluce v Rusku, protože okamžik k ní byl velice příznivý.

Bylo tam rovněž oznámeno, že strana právě dostala z Ruska informace, podle nichž by tam byla situace naprosto vhodná, neboť všechny nezbytné rozhovory

¹¹ Jejich jména, i když ne vždy zcela přesně, uvádí Pinay ve 2. kapitole.

¹² Autor zde mylně uvádí počet obyvatel Uherska před rozpadem monarchie; pozn. překl.

¹³ Srv. Pinay, a dále Jean a Jérôme Tharaud, *Causerie sur Israel* [Rozprava o Izraeli], Paris 1926, 27.

¹⁴ Pro Sovětský svaz, Maďarsko, Československo, Polsko, Rumunsko a Jugoslávii jsou hlavní jména uvedena u Pinaye.

¹⁵ Alexandr D. Nečvolodov, *L'Empereur Nicolas II. et les Juifs*, Paris 1924, 95—96 (Na webu: <http://sammlungen.ub.uni-frankfurt.de/freimann/content/pageview/735364> až ...735365; dále A(rsène) de Goulévitch, *Tsarisme et Révolution. Du passé à l'avenir du Russie* [Carismus a revoluce. O minulosti a budoucnosti Ruska], Paris 1931, 279, pozn. 6; špaň.: Esteban J. Malanni, *Comunismo y Judaismo* [Komunismus a Židovstvo], Buenos Aires 1944, 54-55 (Na webu např.: http://hotfile.com/dl/85799496/7c7f4eb/comunismoyjudaismo_libros-ns). Nečvolodov rovněž odkazuje na: Boris Brasol, *The world on the cross road* [Svět na rozcestí], Boston (USA) 1921, 19.

pro okamžité povstání již proběhly. Jedinou vážnější překážkou je otázka peněz. Sotva to však bylo řečeno, několik členů shromáždění oznámilo, že tato okolnost nemůže vyvolat žádné starosti, protože v okamžiku potřeby peněz budou značné částky dány k dispozici na osvobození ruského národa osobami, které s hnutím sympatizují. V této souvislosti znovu padlo jméno Jakob Schiff.“

Počátkem roku 1919 byl podle údajů americké tajné služby vypracován „pamětní spis“, údajně pak vysokým komisařem Francie předaný svým kolegům i v ostatních dohodových státech. Ve spisu se upozorňuje na podíl vysokých židovských financí k přípravě komunistické revoluce v Rusku.¹⁶

Jak pamětní spis potvrzuje, bylo v únoru 1916 poprvé známo, že se v Rusku chystá a podněcuje revoluce. Zjistily se i osoby a firmy, zapletené do tohoto podvrtného díla. Byli to především židovští ředitelé banky Kuhn, Loeb & Co., tj. Jacob Schiff a jeho syn Mortimer, dále pak Felix Warburg, Otto Kahn, Hieronymus H. Hanauer, Guggenheim¹⁷ a Max Breitung.¹⁸

Na jaře 1917 začal Jacob Schiff finančně podporovat Žida a zednáře Lva Trockého, přesněji Lva Davidoviče Bronštejna. Jeho úlohou bylo velet sociální revoluci v Rusku.¹⁹

Finanční aristokracie svým vměšováním do politických záležitostí Ruska se ustavičně za každou cenu snažila o změnu politického systému v zemi. Politické dobytí Ruska, které díky rozumnému carskému režimu až dosud v zásadě unikalo zednářskému vlivu, mělo vytvořit základnu, na níž se vystaví světovláda Izraele.²⁰

Žid Paul Warburg udržoval tak důvěrné vztahy s předními bolševickými osobnostmi, že nemohl být znovu zvolen do „Federal Reserve Board“.²¹

---

¹⁶ Pamětní spis o osmi oddílech, doplněný dvěma citáty z *Protokolů sionských mudrců* (Nečvolodov, tamtéž, 97-103, (na webu: <http://sammlungen.ub.unifrankfurt.de/freimann/content/pageview/735366> až ...735365) špaň.: Mallani, tamtéž, 56-63, avšak bez citátů *Protokolů*; srv. Pinay 61-63, který vzdor jistým obsahovým nepřesnostem a výrazně zkrácenému textu navíc cituje z Duque de la Victoria: *Israel manda. Profecías cumplidas. Veracidad de los Protocolos*), Mexiko 1935, byl podle Nečvolodova (tamtéž 96-97) poprvé publikován v časopisu „В Москву“ (Do Moskvy), č. 1 z 23. 9. 1919, vycházejícího v Rostově na Donu. Roku 1920 byl pod titulem *Les Protocolos* (Protokoly) otištěn jako dodatek v pařížském časopisu „La Vieille France“ (Stará Francie), roku 1921 pak ve třetím dílu (str. 249-251) knihy msgr. Jouina *Le Péril Judéo-Maçonnique* [Židozednářské nebezpečí], v následujících letech také v listu „New York Times“ v rámci dvou článků Samuela Gomperse (1. 5. 1922 a 31. 12. 1923).

¹⁷ Nečvolodov (tamtéž 98, pozn. 2) soudí, že je jím myšlen „kolosálně bohatý senátor Guggenheim, jeden z židovských poslanců v horní komoře kongresu“. Pět synů ze Švýcarska pocházejícího Meyera Guggenheima († 1905), Daniel, Isaac, Murry, Solomon a Simon se cílevědomým rozšiřováním otcovského podniku „American Smelting and Regininy Co.“ stalo „absolutními těžařskými králi Ameriky“ (Jürgen Thorwald [pseudonym]). V Davidem Kornem vydaném sborníku *Kdo je kdo v Židovstvu* (Mnichov 2003) o nich (str. 172) čteme: „Počátkem 20 let [20. stol.] kontrolovali Guggenheimové pod vedením Solomona 80 procent světové produkce stříbra, mědi a olova. Podléhaly jim největší hutě a početné rafinerie, vládli těžbě diamantů v Africe, cínovým dolům v Chile i uhelným dolům na Aljašce.“

¹⁸ Srv. Nečvolodov 97-98 (I.) a Pinay 61.

¹⁹ Srv. Nečvolodov 98 (II.), u Pinaye (tamtéž) nepřesně přeloženo.

²⁰ Srv. Duque de la Victoria, *Israel manda*, Mexiko o. J. (1935), 319, údaje stran zde podle webu pod URL http://hotfile.com/dl/81032350/3dedba1/imanda_libros-nsblogspotcom.rar.html Tam uvedený pramen D. Petrovsky, *La Russie sous les Juifs* [Rusko pod Židy], německy u Pinaye 62.

²¹ Srv. Nečvolodov 100 (IV); Malanni [pozn. 13] 60; Pinay 62.

V pamětním spisu dále čteme:²²

„Vezmeme-li dále v úvahu, že židovská firma Kuhn, Loeb & Co. je ve spojení s velkou židovskou firmou v Německu, Rýnsko-vestfálským syndikátem, s bratry Lazardy, židovskou bankou v Paříži a rovněž i s bankovním domem Günzburg v Petrohradě, Tokiu a Paříži, a poukážeme-li kromě toho na skutečnost, že jmenované bankovní domy udržují dále těsné styky s židovskou firmou Speyer & Co. v Londýně, New Yorku a Frankfurtu nad Mohanem i s Nye-Banken, židovsko-bolševickou institucí ve Stockholmu, pak můžeme potvrdit, že bolševické hnutí je do určité míry výrazem všeobecného židovského hnutí a že jisté židovské bankovní domy jsou na organizaci řečeného hnutí zainteresovány.“

Významný bělogvardějský generál Arsène de Goulévitch ve své knize „Carismus a revoluce“, považované za „jeden z nejlepších pramenů informací o bolševické revoluci“ (Gary Allen), píše následovně:²³

„Generálem Nečvolodovem francouzské tajné službě předaná informace říká: Během let, předcházejících revoluci, bylo Jakobem Schiffem vyplaceno ruským revolucionářům dvanáct milionů dolarů.“

Na druhé straně pak již vítězní bolševici podle M. Bakmetieffa,²⁴ před několika lety v Paříži zemřelého velvyslance carské vlády ve Spojených státech, mezi lety 1918 až 1922 převedli na firmu [Kuhn,] Loeb & Co. 600 milionů zlatých rublů.“

A již o stránku dříve De Goulévitch napsal:²⁵

„Hlavními sponzory revoluce však nebyli nesmírně bohatí podivíni ruské národnosti, ani Leninovi bandité. Rozhodující částky přicházely hlavně z jistých britských a amerických kruhů, které již dlouho přispívaly na revoluci v Rusku. (...) Významná role, kterou v ruských událostech sehrál nesmírně bohatý americký bankéř Jakob Schiff, již není pro nikoho tajemství, přestože dosud nebyla dostatečně prozkoumána.“

Jak bylo možné číst v „New York Journal American“ z 3. února 1949, Schiffův vnuk John potvrdil, že jeho dědeček vydal přibližně 20 milionů dolarů na konečné vítězství bolševismu v Rusku.²⁶

Podle židovského spisovatele Elie Eberlina byl revolucionářský postoj Židů následující.²⁷

„Čím je revoluce radikálnější, tím více svobody a rovnosti se při ní Židům dostává. Každé hnutí pokroku jen dále upevňuje postavení Židů. Stejným způsobem se jich na prvním místě dotýká každý obrat zpět i každá reakce. Často stačí prostá orientace do prava, aby byli Židé vystaveni bojkotu. Z tohoto zorného úhlu je Žid

²² Nečvolodov 101-102 (VIII., začátek); Malanni 62; srv. Pinay 63.

²³ De Goulévitch [pozn. 13], 273-274; srv. Nečvolodov 98, pozn. 1 a Pinay 63, který podle Malanniho 63 připisuje Nečvolodovi i druhý citát.

²⁴ Nečvolodov tamtéž, 43, pozn. 1, uvádí jméno posledního carského velvyslance v USA jako „G. P. Backhmétew“. Pozn. překl.: pravděpodobně varianty „Bakmetijev“ nebo „Bakmetěv“.

²⁵ De Goulévitch 272; srv. Gary Allen, *Die Insider – Wohltäter oder Diktatoren?*, Wiesbaden 1971, 95-96.

²⁶ Srv. Allen, tamtéž 96.

²⁷ Elie Eberlin, *Les juifs d'aujourd'hui* [Dnešní Židé], Paris 1927, 201; cit podle Pinaye 67.

tlakoměrem společenského parního kotle. Jako celek se Žid nemůže stavět na stranu reakce, protože ta je návratem k minulosti.“

Již v listopadu 1905 Žid Jakob von Haas ukázal spojitost mezi světovým Židovstvem/sionismem a ruskou revolucí v článku s titulem „Židovská revoluce“, otištěném v londýnském sionistickém časopisu „Maccabee“ (resp. „Maccabean“).²⁸

„Revoluce v Rusku je židovskou revolucí, protože znamená obratník v dějinách Židovstva. Souvisí to s tím, že Rusko je vlastní téměř poloviny všech ve světě žijících Židů. ... Pád despotické vlády musí mít mohutný vliv na osud milionů Židů jak v Rusku, tak i mimo něj. Mimo to je revoluce v Rusku židovskou revolucí také proto, že Židé jsou nejaktivnějšími revolucionáři v carské říši.“

V židovsko-francouzských novinách „Le Peuple Juif“ (Židovský národ) z února 1919 stálo následující:

„Ruská revoluce, jak ji nyní vidíme, bude výhradním dílem našich rukou.“

V předmluvě ke knize „Noví křesťané v Portugalsku 20. století“ židovského spisovatele Samuela Schwarze z roku 1925 uvádí jistý Ricardo Jorge následující:²⁹

„Jestliže z výšin čisté vědy sestoupíme na bojiště, kde se srážejí vášně a zájmy lidí, vystává před námi věstec nového společensko-politického náboženství, Žid Karel Marx, dogmatický vůdce boje na život a na smrt. V hlavě a paži Lenina nachází uskutečnění své věrouky a průkopníka sovětského státu, který hrozí převrátit základy společenského zřízení.“

Jiný Žid, Hans Kohn, v „Politické ideji Židovstva“ (Mnichov 1924) říká, že „Marxův socialismus je smyslem našeho snažení a tužeb.“³⁰

A Žid Cohen 12. dubna 1919 v č. 12 charkovských novin „Der Kommunist“ psal:³¹

„Lze bez přehánění tvrdit, že velká společenská revoluce v Rusku byla provedena Židy... Je jisté, že v řadách Rudé armády bojují vojáci, kteří nejsou Židy... Avšak ve výborech a sovětských organizacích, stejně jako mezi komisaři, vedou Židé statečně masy ruského proletariátu k vítězství.“

3. srpna 1928 ve varšavských židovských novinách „Haijut“ stálo:

„V čele ruských revolucionářů pochodují žáci rabínské školy v Lidě.³² Židovstvo triumfuje ohněm a mečem spolu s bratrem Marxem, pověřeným naplněním toho, co nám přikázali naši proroci a který také vypracoval vhodný plán prostřednictvím požadavků proletariátu.“

A konečně list „Jüdische Welt“ z 10. ledna 1929 přinesl následující rouhačský výrok:

„Že je bolševismus skutečností a že tolik Židů je bolševiky, že ideál bolševismu je v mnoha bodech v souladu s nejvznešenějším ideálem Židovstva, z jehož části pochází také základ nejlepšího učení zakladatele křesťanství, to všechno má hluboký smysl, který přemýšlivý Žid pečlivě prověřuje.“

²⁸ Citováno podle Vladimira Mosse, *Bolshevism and the Jews*, na webu: <http://www.orthodoxchristianbooks.com/articles/371/bolshevism-jews/> (stav: červenec 2011).

²⁹ Ricardo Jorge, předmluva ke knize Samuela Schwarze *Os cristãos novos em Portugal no século XX*, Lisabon 1925, X; cit podle Pinaye 67.

³⁰ V originále *Die politische Idee des Judentum*; pozn. překl.

³¹ Tři následující citáty podle Pinaye 68.

³² Město na severovýchodě Běloruska s tradičně početným židovským obyvatelstvem; pozn. editora.

Je rovněž zajímavé sledovat, jak Žid Paul Sokolowski ve svém díle „Zanesení Evropy“³³ zmiňuje triky Židů v ruské revoluci. Aby se mohli vzájemně informovat, aniž by na sebe přitáhli pozornost úřadů, používali tajného klíče, a to dokonce prostřednictvím tisku. Příslušně vycepané židovské děti musely kolportovat komunistický propagační materiál.³⁴

Židovsko-komunistická nenávisť, svým ostřím zaměřená především proti křesťanské civilizaci, je napájena ze „svaté“ knihy kabbalistického Židovstva, kterou je *Sepher ha Zohar*. Tam jsou zcela zjevné pocity a cíle Židů:³⁵

„Jeshu (Ježíš) Nazaretský, který odvracel od víry v Jehovah [Jahve], budiž pochváleno jeho jméno, je každý pátek odpoledne znovu oživen. Při sobotním soumraku je vhozen do vroucího rybího tuku. Peklo pomine, ale jeho [Ježíšův] trest a trýzeň nikdy neskončí. Ježíš a Mohamed jsou oněmi nečistými kostmi zdechliny, o nichž Písmo praví: ‚Hod'te je psům.‘ Jsou také špínou psa, která znečišťuje, a protože lidi sváděli, budou uvrženi do pekla, z něž již nikdy nevyjdou.“

Židé jako zakladatelé zednářstva

Dřívější papeži konstatovali, že zednáři spolupracují se socialismem a komunismem na zničení Božího řádu. Za všemi těmito organizacemi stojí jako hnací síla Židovstvo. Tak např. papež Lev XIII. v encyklice „Humanum genus“ z 20. dubna 1884 učil:³⁶

„Nyní jsme si však vytkli po vzoru našich předchůdců upřít zcela svou pozornost právě na zednářský svaz i jeho celkové učení a zaměření, na jeho tradiční názory a způsob jednání, aby tím stále více byla objasňována jeho moc působit zlo, a tím aby se přispělo k zabránění nákazy zhoubným morem. (...)“

Nemůže dobrý strom nésti ovoce špatné, ani strom špatný ovoce dobré (Mt 7,18). Ovoce pak plodí zednářská sekta zkázonosné a nanejvýš trpké, neboť z naprosto jistých údajů, které Jsme již výše uvedli, vyplývá to, v čem její záměry vrcholí, totiž do základu zničit veškeren řád náboženský i státní, jak byl vytvořen křesťanskými zřízeními, a podle svých idejí vybudovat jiný, vyvozený z ryzího naturalismu.³⁷

Ostatně z těchto buřičských bludů, o nichž Jsme se zmínili, se musí státy obávat největších hrůz. Vždyť po odstranění bázně Boží, úcty k Božím zákonům a pohrdání vážností vládců, když se dovoluje a schvaluje zvěle povstání, když vášně davu jsou vybičovány ke svévoli a jedinou uzdou je strach před trestem, tu nutně musí dojít k revoluci a k podvrácení stávajícího řádu. A právě tento revoluční převrat promyšleně plánují a otevřeně vyhlašují socialistické a komunistické svazy; a ať neříká zednářská sekta, že počiny socialistů a komunistů jsou jí

³³ Pavel Emilevič Sokolowskij, *Die Versandung Europas ... eine andere große, russische Gefahr*, Berlin 1929.

³⁴ Alfonso (de) Castro, *El problema judío*, Mexiko 1969, 152-153; srv. Pinay, tamtéž.

³⁵ *Sepher-Ha-Zohar*, do francouzštiny přeložil a vydal Jean de Pauly, Paris 1907, díl II, 88; zde podle Pinaye.

³⁶ Lev XIII., encyklika „Humanum genus“, in: Emil Marry-Josef Schafer-Anton Rohrbasser (Hrsg), *Mensch und Gemeinschaft in christlicher Schau*. Dokumente, Freiburg (CH) 1945, 56-83, zde 62 (Nr. 51), 64 (Nr. 53) a 74-75 (Nr. 70).

³⁷ Viz heslo „naturalismus“ v Glosáři!

cizí, poněvadž jednak sama příliš přeje jejich záměrům, jednak stojí s nimi na téže názorové základně.“

Na celém světě jsou Židé nejhrolivějšími a nejaktivnějšími zednáři; umějí vdechnout lóžím svého ducha a využívat jich pro své cíle!

Rok 1717 je dnes považován za vlastní začátek zednářstva, protože od tohoto okamžiku jsou jeho dějiny brány za jisté.

Od roku 1858 do 1886 v indické misii činný jezuita a apoštolský vikář, titulární arcibiskup a pozdější biskup v Port-Louis (Mauricius) Jean Gabriel Leo (francouzsky Léon, španělsky León) Meurin SJ (1825-1895) ve svém díle „Zednářstvo – Satanova synagoga“,³⁸ vydaném dva roky před smrtí, zcela jasně dokazuje, že Židé jsou zakladatelé, organizátoři a vůdci zednářstva, jehož využívají k dosažení světovlády a zničení všech ostatních náboženství, především katolického.

Již v úvodu výše zmíněné knihy můžeme číst zajímavé informace „o čísle 33 v zednářstvu“.³⁹

„Nejvyšší rada musí být složena nejméně z *devíti* Suverénních Velkých Generálních Inspektorů, ale nanejvýš z *třiatřiceti*... *Devět* proto, že toto číslo jako poslední z jednoduchých znamená konec všech věcí; *třiatřicet* proto, že se 31. května 1801 v Charlestonu, na 33. stupni severní šířky, vytvořila První Nejvyšší Rada pod předsednictvím (Žida) Isaaca Longa, který byl (Židem) Mosesem Cohenem jmenován Generálním inspektorem a svůj stupeň obdržel od Spitzera, Hyese, Frankena a (Žida) Morina.“

Židy za sídlo První Nejvyšší Rady, za centrum světového zednářstva vyvolené severoamerické město Charleston, leží symbolicky na 33. stupni severní šířky. Tam od roku 1801 sídlí „Nejvyšší Pontifex“, císařopapež Satanovy synagogy a spolu s ním desetičlenné „Svaté Kolegium“. V jubilejním roce Francouzské revoluce roku 1889 zastával tento „úřad“ Albert Pike. Přijal tituly všech 33. zednářských stupňů a ještě k nim přidal další.⁴⁰

---

³⁸ Léon Meurin SJ, *La Franc-Maçonnerie – Synagogue de Satan*, Paris 1893; částečný španělský překlad vyšel r. 1957 v Madridu pod titulem *Filosofía de la Masonería* (Filosofie zednářstva; 1. až 4. kniha z *La Franc-Maçonnerie*) a *Simbolismo de la Masonería* (Symbolika zednářstva; 6. kniha); 1962 vyšel v Buenos Aires další pod posledně zmíněným titulem (5. a 6. kniha). Všechna zmíněná vydání jsou nyní k dispozici také na internetu.

³⁹ Paul Rosen, *Satan et Cie. (Association universelle pour la destruction de l'ordre social: révélations complètes et définitives de tous les secrets de la Franc-Maçonnerie* [Satan & Co. Celosvětové sdružení na zničení společenského řádu; úplné a spolehlivé odhalení všech tajemství zednářstva], Tournai 1888), 219, a Adolphe Ricoux, *L'existence des loges de femmes affirmée par Mgr Fava, évêque de Grenoble, et par Léo Taxil; recherches à ce sujet et réponse à M. Aug. Vacquerie, rédacteur du „Rappel“* [Existence ženských lóží, potvrzená biskupem Favou z Grenoblu, a Leo Taxilem; pátrání k tomuto předmětu a odpověď panu Aug. Vacquieriemu, redaktoru „Rappelu“], Paris 1891, 64-65, cit. in: Meurin, *Franc-Maçonnerie* [viz pozn. 34], 3 a 456; také tentýž, *Filosofía* [viz pozn. 34], 30-31 a tentýž *Simbolismo* [viz pozn. 34], 201; srv. Pinay 72. Pasáže v závorkách jsou u Pinaye pouze v posledně jmenovaných místech.

⁴⁰ Srv. Meurin, *Franc-Maçonnerie*, 457 (resp. *Simbolismo*, tamtéž) a Pinay, tamtéž, kde jsou zmíněné tituly uvedeny.

Početné rituály a poznávací znamení zednářů ukazují na Židovstvo, zvláště však na židovskou mystiku, známou pod jménem kabbala.⁴¹

Zde má chrám jako označení lóžového domu upomínat na budoucí obnovu Šalamounova chrámu.

Zde je tzv. Davidova hvězda, přesněji „Davidův štít“ nebo „Šalamounova pečeť“, magickým hexagramem.

Jsou zde jména různých stupňů jako „Rytíř Kádoš“, „Kníže Jeruzalémský“ a „Kníže Libanonský“, ale také „Rytíř Hada z Airainu“.

Zednářství skotského obřadu užívá také židovského letopočtu. Tak např. Pikeho kniha „Morálka a učení v skotském obřadu“ z roku 1881 má za datum vydání označení „Anno mundi [v roce světa] 5641“. Tento letopočet je však vyhrazen pouze vysokým stupňům, zatímco ostatní zednáři k všeobecnému křesťanskému letopočtu přidávají 4 000 let a ne 3 760 jako Židé.⁴²

Rabín Elia Benamozegh píše:⁴³

„Ti, kteří si dají práci přezkoumat vzájemné vztahy mezi Židovstvem a filosofickým zednářstvím, mezi teosofií a obecně tajemstvím, ztratí trochu ze svého opovržení vůči kabbale (židovské mystice). Přestanou se pohrdavě usmívat při myšlence, že ‚kabbalistická‘ teologie možná plní své poslání při religiózním převtaření budoucnosti.“

Skutečnost, že práce zednářů se po celém světě odvíjí v souladu s jedním a tím samým plánem, že i zednářské metody a prostředky jsou všude identické, a také že sledují tytéž cíle, dovoluje usoudit, že existuje ústředí, z něž je všechno řízeno.

Léon de Poncins ve svém díle píše o *skrytých silách revoluce*:⁴⁴

„Univerzalita zednářstva, jeho stálost a jasné vědomí cíle mohou být vysvětleny pouze tím, že je židovským výtvorem, sloužícím čistě židovským zájmům, ale bylo by nesrozumitelné, kdyby mělo křesťanský původ.“ – A De Poncins pokračuje:

„Zednářstvo je tajná společnost, je řízeno internacionální menšinou a přísahalo křesťanství nesmiřitelnou nenávist. Tyto tři typické rysy jsou přesně ty samé, jaké charakterizují také Židovstvo, čímž je prokázáno, že Židé jsou skutečnými vůdci lóže.“

---

⁴¹ „Revue Internationale des Sociétés Secrètes“ (Mezinárodní časopis tajných společností, dále jen zkr: RISS), Paris 1913. Nr. 2, 58; srv. Maurice Fara, *La Masoneria en descubierto* [Odhalené zednářstvo], Buenos Aires 1960, 23 a Pinay 72-73.

⁴² Srv. Fara tamtéž, Pinay 73.

⁴³ Elia Benamozegh, *Izrael a lidstvo*, 71 [orig. francouzský titul: *Israël et l'humanité*. Protože zde chybí přesné udání pramene, není jasné, k jakému vydání z let 1885 až 1961 se odkaz na stránky vztahuje]; cit. podle Pinaye, tamtéž.

⁴⁴ Léon de Poncins, *Les forces secrètes de la révolution: F.: M.:, judaïsme* [Skryté síly revoluce: Zednářstvo a Židovstvo], Paris 1928, 139-141; srv. tentýž, *Hinter der Kulissen der Revolution. I. Das Freimaurertum*, Berlin 1929, 162-163; Pinay 74.

Plán světové vlády

Již roku 1867 se ustavila „stálá mezinárodní liga za mír“ a její tajemník, Žid Passy, nastínil myšlenku soudního dvora k vyřešení všech konfliktů mezi národy bez možnosti odvolání.⁴⁵

Ve Francii vycházející periodikum „Archives israélites“ dokonce již roku 1864 snilo o podobném soudním dvoru. Tak např. jistý Levy Bing psal:⁴⁶

„Není snad přirozené, *nezbytné* a také možná mnohem důležitější [než nastávající odstranění výkonu práva jednotlivými státy], aby byl již brzy zřízen další soudní dvůr, *nejvyšší soud, jemuž by byly předkládány konflikty a spory mezi národy, který by rozhodoval v konečné instanci a jehož poslední slovo by bylo směrodatné?* To jsou slova Boha, která vyřkl o svých prvorozených synech [Hebrejcích], a před nimiž se všechny pozdější generace, tedy celé lidstvo, naši bratři, naši přátelé, naši žáci, budou s úctou sklánět.“

Také zde máme znovu naprostou shodu mezi Židovstvem a zednářstvem. V lipském „zednářském almanachu“ z roku 1884 bylo dokonce možné číst:⁴⁷

„Jestliže se v celé Evropě zřídí republika pod názvem Spojené státy evropské, bude to okamžik, kdy Izrael autokraticky ovládne celou starou Evropu.“

Na světovém kongresu židovské mládeže 4. srpna 1926 zednářský bratr Justin Goudard prohlásil, že Židé jsou nejpevnější oporou Společnosti národů, která jim děkuje za svou existenci.⁴⁸ Žid Cassin byl ještě důraznější, když řekl: „Obrození sionismu je dílem Společnosti národů.“⁴⁹

Již jen o půl roku později (1927) v „Les Cahiers de l'Ordre“ (Časopis pro [tajný] řád“ stálo: „Společnost národů, dílo zednářských idejí, otevřeně podporuje záměry a přání Židů“.⁵⁰

Maurice Fara proto ve své roku 1934 poprvé vydané „dokumentární studii“ o podvatné zednářské práci zcela správně usuzuje:⁵¹

„Proto se židovské organizace vydávají za obhájce Společnosti národů a v Ženevě se to jen hemží reprezentanty ,vyvoleného národa“.“

Arcibiskup ze Santiaga a primas Chile, José María kardinál Caro Rodríguez, ve svém roku 1926 poprvé vydaném díle „Tajemství zednářstva“ dokládá, že jsou to Židé, kdo řídí internacionální svaz zednářstva s cílem ovládnutí světa a zničení Církve. Kardinál Caro konstatuje:⁵²

⁴⁵ RISS, č. 8 (1926); Pinay tamtéž.

⁴⁶ Gougenot des Mousseaux, *Le juif, le judaisme et la judaisation des peuples chrétiens*, Paris 1869 [v digitalizované podobě na webu: viz OPAC Bayerische Staatsbibliothek!], 469. V němec. překladu od Alfreda Rosenberga [viz pozn. 85] dotyčná pasáž chybí!

⁴⁷ „Freimaurer-almanach“, Leipzig 1884; srv. *Die Freimaurerei demaskiert*, č. 3 (1884), 91; zde podle: Fara [viz pozn. 37] 111.

⁴⁸ „Les Cahiers de l'Ordre“, Nr. 3/4 (1926), 22; srv. Fara tamtéž a Pinay 75. – Pozn. překl.: Meziválečná Společnost národů se sídlem v Ženevě byla předchůdkyní dnešní OSN!

⁴⁹ Tamtéž 23; srv. Fara tamtéž a Pinay tamtéž.

⁵⁰ „Les Cahiers de l'Ordre“, Nr. 2 (1927), 104, cit. podle Fary tamtéž.

⁵¹ Fara tamtéž; srv. Pinay tamtéž; citát je však nesprávně zařazen.

⁵² José María Caro Rodríguez, *El misterio de la Masoneria*, Buenos Aires 1951, 278; Pinay 75. Jméno lóžových sloupů Boaz (také Boas) je u kardinála Cara (Booz) a u Pinaye (Baoz) napsáno chybně a proto jsme je příslušně zkorigovali. Vysvětlivky v hranatých závorkách jsou od autora.

„*Zednářský rituál* zřetelně prokazuje svůj židovský původ. Symboly, počínaje samotnou biblí, *válečný štít*, na němž mají být podle Ezechiela heraldicky vyobrazení cherubíni, vůl, člověk, lev a orel, *oba sloupy zednářského chrámu* jako připomínka chrámu Šalamounova a *jeho obnova*, samotné dílo zednářů, atd., legendy a katechismy, užívající z velké části látku z bible, ale téměř vždy upravené podle chuti zednářů, jako třeba *legenda o Hiramovi*, hrají jednu z nejdůležitějších rolí v zednářském rituálu.

Běžná jsou slova a výrazy jako jména sloupů Boaz a Jakin, identifikační hesla jako Tubalkain, Schibolet, Giblim, Nekum či Nekam, Abibale [Adonai/ Nehe-mia, Jehovah/Gabaon, Croisat/Sion, Tace/Cabbalista, Mac Benac/Zedekia] atd. *Význam, který se přikládá číslům*, tedy specifická zvláštnost kabbaly, je dalším dokladem kabbalistického vlivu na zednářstvo.“

Satanská nenávisť vůči našemu Pánu a spasiteli Ježíši Kristu a jeho svaté církvi, jež běsnila mezi revolucionářskými zednáři Francie během jejich hrůzovlády, není ničím jiným než uskutečňováním židovské ideje (Talmud, kabbala, atd.).

Všechno to, co židovští bolševici páchali v bývalém Sovětském svazu proti křesťanství, je pouze variantou zločinného jednání zednářů za Francouzské revoluce!

Přestože se vykonavatelé – přesněji řečeno pachatelé – mění, učení a ideologie jsou stále tytéž. A rovněž nejvyšší vedení je stále totéž!

Při propuknutí Francouzské revoluce se naléhavě požadovalo francouzské občanské právo pro Židy. Přestože byl požadavek na poprvé odmítnut, po důrazném nátlaku nakonec přece jen prošel. Bylo to v době, kdy katolíci byli hrůzně pronásledováni a štváni až k smrti!

Když v Paříži vládla Komuna a bylo třeba hotovost Francouzské banky chránit před rabováním, židovské banky kupodivu neohrožoval nikdo!⁵³

Poté, co Židé zřídili zednářstvo v nejrůznějších státech, zajistili si vliv a nadvládu ve „Velkém Orientu“, tzn. ve všech velkolóžích jednotlivých zemí. Kromě toho ještě instalovali početné lóže, které byly a jsou vyhrazeny výhradně (!) pro Židy.

Již před Francouzskou revolucí založili bratři Hans Karl a Heinrich von Ecker und Eckhoffen v Hamburku Židům otevřenou „Loge des Melchisedek“. Otto von Hirschfeld a Catter⁵⁴ založili 1790 v Berlíně rovněž Židům přístupnou „Loge zur Toleranz“. Ve Frankfurtu následovala 1808 židovsko-„křesťanská“ lóže „Zur aufgehenden Morgenröthe“.⁵⁵ O 35 let později, 13. října 1843, byla konečně v New Yorku založena neblaze proslulá židovská lóže „B'nai B'rith“ (Synové smlouvy).

---

⁵³ *La Franc-Maçonnerie, Secte Juive* (Zednářstvo – židovská sekta), 60; zde podle Pinaye 78.

⁵⁴ „Cotter“ (Meurin, *Filosofia* (viz. pozn. 34) 211 a Pinay 76 jsme zde nahradili správným „Catter“ (Johann Christian Gädicke, *Freimaurer-Lexikon*, Berlin 1818, 497).

⁵⁵ O tzv. „lóžích Melchisedek resp. Tolerance“ se na „Freimaurer-Wikipedia“ (http://freimaurer-wiki.de/index.php/Melchisedek-_oder_Toleranzlogen) uvádí: „Lóže, složené výhradně ze Židů. Zatímco v Anglii a románských zemích již v 18. století Židy do lóží připouštěli, německé velkolóže se chovaly odmítavě. Proto vznikly židovské lóže, které se skládaly dílem z Židům přístupného řádu ‚Asijských bratří‘, dílem ze zahraničních Židů a pracovaly v Hamburku (1787) a v Berlíně. V Berlíně byli členy mj. stavební rada Itzig, profesor Herz, bankéř Levy a další. Vyznání Loge der Toleranz, publikované v Berlíně 1790 ve čtyřech listech, uvádí jako svůj hlavní záměr skrze zednářství vzájemně sblížit Židy a křesťany a odstranit staré předsudky. Lóže také obdržela královský protektorát, byla však ostatními lóžemi Německa odmítnuta a krátce poté se zase rozpustila.“ – *Allgemeine*

Arcibiskup Meurin ve své knize o zednářství konstatuje následující:⁵⁶

„Doktrína zednářstva je doktrínou židovské kabbaly (mystiky) a zvláště její knihy Zohar (Světlo). Nestojí to samozřejmě v žádném zednářském dokumentu, protože jde o jedno z nejlépe Židy střežených tajemství, jež znají jen oni sami. Přesto se nám je podařilo odhalit, když jsme sledovali stopy čísla jedenáct. (...) Objevili jsme tam základní učení ‚židovské kabbaly‘, která byla přejata do zednářstva.“

Všechno, co v zednářství hraje roli, lze snadno aplikovat na židovský národ.

Jaký zájem by asi mohly mít nežidovské národy na obnově Šalamounova chrámu? Kdo, kromě Židů, by z toho měl prospěch?

Co by pro národy celého světa znamenalo, kdyby triumfovala „Knížata Jeruzaléma“ (16. stupeň), „Hlavy Tabernáku“ (23. stupeň) anebo „Knížata Tabernáku“ (24. stupeň)?

Nevědějí snad všechny nežidovské národy světa, že mají Židům sloužit pouze jako podnožka? (Srv. žalm 109 - podle ekumenického číslování žalm 110.) Již odedávna byla v zednářství mimořádná oddanost Židovstvu. Při lóžových diskusích o pověrách se mluví o všech možných náboženstvích a vyznáních, ale nikdy se nezmiňuje židovská víra.

Židovská nadvláda v lóžích

O židovské nadvládě v lóžích jsou v již zde zmíněné knize kardinála Caro Rodrígueza následující informace.⁵⁷

Roku 1862 byl v mnichovských „Historisch-politische Blätter für das katholische Deutschland“ otištěn „Obžalovací spis“ berlínského zednáře, jemuž byla židovská nadvláda v lóžích podezřelá:⁵⁸

„V Německu existuje tajné sdružení se zednickými resp. stavitelskými formami, podřízené neznámé vrchnosti, ale neusilující o stavitelské záměry. Členy řečeného sdružení jsou převážně Židé... V Londýně, kde jak známo leží vlastní ohnisko revoluce pod Velmistrem Palmerstonem, jsou již dvě židovské lože, do nichž nikdy není přijat žádný křesťan, kde se však sbíhají nitky všech revolučních elementů, zahrnutých v křesťanských lóžích. Jednou takovou lóží je nyní v Římě ‚Nejvyšší revoluční tribunál‘. Odtud jsou – jako skrytou vrchností – diri-

---

Handbuch der Freimaurerei z roku 1900 píše: „(...) Dotaz lóže Asträa v Ulmu u Provinzialloge 1810 ohledně přijímání Židů byl zodpovězen záporně. Avšak ve Frankfurtu se některým významným mužům židovské víry takové odmítnutí nelíbilo a když pak spolu s jistým počtem křesťanů žádali u Velkého Orientu o povolení k zřízení lóže ve svém městě, roku 1808 se jim dostalo souhlasu se zřízením lóže pod jménem L'Aurore naissante [Die aufgehenden Morgenröthe – Na rozbřesku]. Je to první činná tzv. židovská lóže, k níž patřili a patří mnozí respektovaní a přední muži (např. Ludwig Börne, Berthold Auerbach, Gabriel Riesser v Hamburku, Jost, Creizenach a další); citováno podle článku „Freimaurerei“ na Wikipedia, <http://de.wikipedia.org/wiki/Freimaurerei>.

⁵⁶ Meurin, *Filosofia* [viz pozn. 34], 41-42; cit. podle Pinaye 77.

⁵⁷ Srv. Caro Rodríguez, tamtéž [viz pozn. 48], 284-287 a Pinay 78-81; zvláště v textu jako u Rodrígueza.

⁵⁸ „Die Klagschrift des ‚Berliner Freimaurers‘“, Anhang zu „Die Freimaurer-Frage“, in „Historisch-politische Blätter für das katholische Deutschland“, Bd. 50, München 1862, 427-434, zde 432 a 434.

govány ostatní lóže, takže většina křesťanských revolucionářů jsou jenom slepé loutky Židů, ovládané pomocí tajnůstkářství pod záminkou, že v lóži je všechno tajné, a „zasvěcení bratři“ tak mohou se spolkem podle libosti manipulovat.

V Lipsku je vždy v době veletrhů v činnosti tajná židovská lóže, která se příznačně nikdy neotvírá křesťanským zednářům. Mnozí z nás [zednáři; pozn. autora] jsou tím zaraženi, ale síla tajemství i přísahy nikdy o ničem takovém nemluvit drží každého člena spolku jako v temné kobce.

Do židovské lóže [sic!] ve Frankfurtu a Hamburku mají přístup jenom emisaři [vyslanci s určitým pověřením]. Jméno poslední lóže „Absolon u tří kopřiv“⁵⁹ dává tušit žhavé tendence vysoké politiky (nomen est omen)...“

Francouzský katolický učenec Henri Roger Gougenot des Mousseaux, známý zvláště svou odhalující knihou „Žid, judaismus a požidovšťování křesťanských národů“ a sám oběť vražedného komanda,⁶⁰ uvádí následující:

„Během nového výbuchu revoluce roku 1848 jsem se stýkal s jistým Židem, který mi z marnivosti prozrazoval tajemství tajného spolku, jehož byl členem... Vždy o osm nebo deset dní předem mě informoval o všech revolucích, které by měly vypuknout na nějakém místě Evropy. Jemu děkuji za pevné přesvědčení, že všechna tato velká hnutí *utlačených národů* atd. jsou podnícena půl tuctem osob, které udílejí své pokyny tajným spolkům Evropy. Půda pod našimi nohami je již zcela podrytá a židovský národ dodává velký kontingent takových podzemních krtků.“

V roce 1870 de Camille ve [francouzských novinách] „Le Monde“ psal, že na své okružní cestě po Itálii potkal starého známého, jistého zednáře. Na otázku, jak se jeho řádu daří, mu ten odpověděl:

„Lóži svého řádu jsem definitivně opustil, neboť jsem dospěl k pevnému přesvědčení, že jsme byli pouze nástrojem Židů, kteří nás nutí k naprostému zničení křesťanství.“⁶¹

V ročníku 1924 již zde zmiňovaného francouzského „Časopisu tajných společností“ (RISS) je to potvrzeno následovně:⁶²

„Podle časopisu ‚Ruská tribuna‘, vycházejícího rusky v Mnichově, udržuje militantní Židovstvo na různých úrovních následující, více či méně tajné bojové organizace, které všechny mají tentýž cíl, totiž připravovat vítězství třetí internacionály:

Zlatá internacionála (mezinárodní plutokracie a vysoké finance), v jejímž čele jsou:

- a) v Severní Americe J. P. Morgan, Rockefeller, Vanderbilt a Vanderlippe (výběr jmen se nám nezdá být nejlepší);
- b) v Evropě firma Rothschild a další druhého řádu.

⁵⁹ V originále „Absolon zu den drei Nesseln“; pozn. překl.

⁶⁰ Přinejmenším to uvádí jeho současník, vydavatel překladu „Talmudského Žida“ prof. Augusta Rohlinga do francouzštiny, A. Pontigny ve svém úvodu k zmíněné knize: „Mousseaux obdržel v neděli dopoledne rozsudek smrti a následující pondělí náhle zemřel. Pokud jde o jeho knihu, téměř celé její první vydání putovalo do krámku malého knihkupce na Rue Casimir-Delavigne, odkud pak již nikdy nevyšlo.“ (August Rohling, *Talmud-Jude*, Stuttgart 1924, 15).

⁶¹ *La F. M., Secte Juive* 43-46.

⁶² RISS 1924, 118-119.

1. **Rudá internacionála** resp. internacionální sdružení sociálně demokratických dělníků:

- a) druhá internacionála (řízená z Belgie, Žid Vandervelde);
- b) internacionála č. 2½ (z Vídně, Žid Adler) a
- c) internacionála č. 3 resp. komunistická internacionála (řízená z Moskvy, Židé Apfelbaum a Radek).

Tyto tři hlavy hydry, z taktických důvodů pracující odděleně (podle hesla „odděleně pochodovat, společně udeřit“; pozn. autora) je rovněž napojena na *profinternu* (mezinárodní kancelář pracovních svazů) se sídlem v Amsterdamu. Kancelář diktuje židovské pokyny syndikátům, které ještě nejsou zahrnuty do bolševismu.

2. **Černá internacionála** resp. bojová sdružení Židovstva:

Hlavní roli zde hrají světové organizace sionistů (Londýn); Světový izraelský svaz (Alliance Israélite Universelle, AIU), založený v Paříži Židem Crémieuxem; židovský řád B'nai Mosche (Synové Mojžíše), a dále židovské společnosti Henouloustz, Hitakhdoute, Tarbout, Keren-Haessode, a další, které více či méně maskované jsou roztroušené po všech zemích Starého i Nového světa.

Sem také patří AIPAC (American Israel Public Affairs Committee, také jako American Zionists Committee for Public Affairs), který roku 1953 založil Isaiah L. Kenen. Tato lobby má 100 000 členů (mnoho prezidentů a šéfů států, všichni členové štábu Bílého domu, všichni senátní mluvčí, atd.). Šéfem štábu Bílého domu je za prezidenta Baracka Obamy nyní Rahm Israel Emanuel. Obamou za šéfa národní tajné služby jmenovaný bývalý velvyslanec Charles Freeman, zastávající protizraelské politiky, musel dva dny (!) po svém jmenování odstoupit, protože se Obama nemohl prosadit proti židovské lobby (AIPAC). Přestože jsou Židé ve Spojených státech menšinou obyvatelstva, sedí v kongresu více židovských zástupců než kdy dříve! To ovšem nemá znamenat, že by také prezident Bill Clinton nebyl obklopen vysokými vládními činiteli, kteří se sami považovali za příslušníky židovského národa resp. byli členy židovských náboženských obcí. – Z těchto 57 zástupců menšiny, která v USA tvoří jen asi 2,5 % obyvatelstva, si zde uvedeme alespoň několik jmen na předních vládních postech:

Madeleine Albrightová	ministřině zahraničí
Sidney Blumenthal	zvláštní poradce manželky prezidenta
Lanny Breuer	zvláštní poradce prezidenta
Lanny Davis	zvláštní poradce Bílého domu
Stuart Eizenstat	podsekretář pro Evropu
Jeff Eller	zvláštní asistent prezidenta
Rahm Emanuel	politický poradce prezidenta (Clintona)
Margaret Hamburgová	vedoucí tiskové konference
Richard Holbrooke	zvláštní vyslanec při NATO
Steve Kessler	poradce Bílého domu
Ron Klein	šéf štábu viceprezidenta
Joel Klein	viceporadce Bílého domu
Ron Klein	náměstek ministra školství
Evelyn Liebermannová	ředitelka rozhl. stanice „Hlas Ameriky“
John Podesta	náměstek šéfa štábu

K nim se ještě druží dalších 24 velvyslanců USA, rovněž halachistické židovské víry.⁶³

John Kornblum	v Německu
Alan Blinken	v Belgii
Donald Blinken	v Maďarsku

Další Židé jsou velvyslanci na Novém Zélandu, v Singapuru, Mexiku, Dánsku, atd.

3. *Modrá internacionála* resp. internacionální zednářstvo:

Ta prostřednictvím „Spojených lóží Velké Británie“, „Velké Lóže Francie“ a Velkých Orientů Francie, Belgie, Itálie, Turecka i ostatních zemí sdružuje všechny zednáře světa. Činným centrem je „Velkolóže Alpina“ ve Švýcarsku.

Židovský zednářský řád B'nai B'rith (Synové smlouvy), rozprostřený po celém světě a v rozporu se stanovami zednářstva přijímající jen Židy, slouží jako spojka se všemi internacionálami.

Předními hlavami B'nai B'rith, kteří dovolují rozpoznat význam a vliv řádu na světové dění, byli Židé:

Henry Morgenthau senior (1856-1946), jeden z hlavních sponzorů amerických prezidentů Woodrowa Wilsona a Franklina Delano Roosevelta, 1913-1916 velvyslanec v Turecku;

jeho syn *Henry Morgentau junior* (1891-1967), ministr financí USA a autor po něm nazvaného plánu (září 1944) na demilitarizaci Německa a likvidaci jeho průmyslu po bezpodmínečné kapitulaci.

Louis Brandeis (1856-1941), od 1916 člen Nejvyššího soudu USA, předseda sionistické internacionály s velkým vlivem na Rooseveltovu politiku;

Prof. Julian Mack (1866-1943), od 1918 první prezident American Jewish Congress, ve stejném roce také šéf sionistické organizace USA;

Felix Warburg (1871-1937), jeden z nejvlivnějších představitelů vysokých financí, od 1929 šéf Jewish Agency, vysoce postavený funkcionář sionistické internacionály;

Abram Isaac Elkus (1867-1947) 1916-1917 velvyslanec v Turecku, delegát při Společnosti národů, do 1943 člen American Jewish Committee, 1916-1919 řídil jako „Američan“ rozbití Turecka v zájmu výstavby židovského státu v Palestině;

Jakob Schiff (1847-1920), finančně podporoval emancipační hnutí Židů v Rusku, založil a financoval početné židovské instituce a organizace jako např. Semitské muzeum Harvardské univerzity a American Jewish Committee.

Louis Marshall (1856-1929), významný sionistický politik republikánské strany USA, 1912-1929 prezident American Jewish Committee, spoluzakladatel Jewish Agency.“

---

⁶³ Moderní Židovstvo se samo takto definuje (srv. např. *Neues Lexikon des Judentum*, Gütersloh 2000, heslo „Judentum“, str. 430). Nedefinuje se v žádném případě biologicko-geneticky, tj. jako údajně existující židovská rasa, ani ne podle svého vztahu k Tóře, nýbrž především podle židovského reli-
giózního zákona, zv. *halacha*, jak je písemně stanoven v *Babylonském Talmudu*, *Šulchan Aruchu* a *Jad Chasaka/Mischne Tora* Mose ben Maimona (známějšího pod jménem Maimonides). K zvýraznění této skutečnosti a k vymezení od mosaického Židovstva, které se hlavně odvolává na (písemnou) Tóru jako na své svaté písmo, by proto bylo vhodnější mluvit o halachistickém (kabbalistickém) Židovstvu, je-li řeč o převládajících proudech postbiblického Židovstva.

Anglická spisovatelka Nesta Websterová ve svém základním díle o *tajných společnostech a podvratných hnutích* z roku 1924 píše:⁶⁴

„S jistotou víme, že pět sil, jimiž jsme se zabývali, zednářstvo Velkého Orientu, teosofie, pangermánství, internacionální finance a sociální revoluce – mají velice reálnou existenci a velmi konkrétní vliv na osudy světa. Nevycházíme při tom ze žádných domněnek, nýbrž ze skutečností, které se nechají dokumentárně doložit. Ve všech případech známe jména početných vůdců, jejich organizační metody, velitelská ústředí i cíle, které sledují. Pokud však jde o židovskou moc, zde již nemůžeme s takovou jistotou mluvit. Neznáme ani jména vůdců, ani velitelská ústředí, ani nemůžeme předložit důkazy o jejich organizačních metodách a dlouhodobých cílech...“

Ať už je tomu konečně jakkoli, jisté je tolik: Židé spolupracují se všemi [výše jmenovanými silami], pokud je přímo neřídí. Židé přece po dlouhý čas hráli vůdčí roli v zednářstvu Velkého Orientu a dosud i dominují v jeho vysokých stupních...“

Již roku 1890 vyšel v jezuitském časopisu „Civiltà Cattolica“ (Katolická společnost) článek jezuitského pátera Raffaele Balleriniho o „Židovské otázce v Evropě“:⁶⁵

„Židé usilují o zničení křesťanského náboženství a především katolické církve. Aby od sebe odvrátili podezření, nastrkují před sebe jiné. Oni sami (Židé) se drží v pozadí. ***Ve jménu svobody, tj. liberalismu, je křesťanský fundament podkopáván Židy kontrolovaným zednářstvím.***“

Osvobození Židů ve Francii z izolace byl potají sledovaný cíl revoluce, která vymyslela proslulá lidská práva k občanskému zrovnoprávnění Židů se všemi křesťany. Na toto a na nic jiného se omezuje tak vychvalovaná svoboda, v jejímž jméně byla rozpoutána ona strašlivá revoluce [z roku 1789].“

Arcibiskup Meurin ve své knize o „Satanově synagoze“ píše:⁶⁶

„V roce 1844 britský premiér a Žid Disraeli románové postavě, Židu Sidoniovii, vkládá do úst následující slova:

„Od té doby, co se anglická společnost začala vzrušovat a její instituce jsou ohrožovány mocnými spolky, ocitají se dříve tak věrní Židé v řadách revolučních... Tajuplná ruská diplomacie, jež tak zneklidňuje západní mocnosti, je Židy organizována a z větší části také prováděna...; mohutná revoluce, která se připravuje v Německu a jejíž účinky budou ještě větší než dílo samotné reformace, proběhne pod protektorátem Židů. (...) Jak jste viděl, můj milý Coningsby, svět je řízen osobnostmi, které jsou zcela jiné než ty, za něž jsou považovány lidmi, jež nestojí za kulisami.“

⁶⁴ Nesta H. Webster, *Secret societies and subversive movements*, London 1924, 382-383. Srv. tamtéž 383, pozn. 1: „Od revoluce byli Židé ve stálém specifickém spojení se zednáři ve Francii.“ („Jewish Encyclopaedia“), Caro 286-287 a Pinay 80.

⁶⁵ Raffaele Ballerini, *Della questione giudaica in Europa* [Židovská otázka v Evropě], Prato (I) 1891, 53. Před několika lety sérii článků přeložil [do němčiny] katolický teolog Johannes Rothkranz a jako dvoujazyčnou publikaci s informativním úvodem vydal Verlag Anton Schmid: Johannes Rothkranz [Hrsg.], *Die jüdische Frage in Europa. Eine Artikelserie der römischen Jesuitenzeitschrift ‚La Civiltà Cattolica‘ aus dem Jahre 1890*, Durach 2001.

⁶⁶ Meurin, *Filosofia* [viz pozn. 34], 212-214; srv. Pinay 84-86.

Během revoluce roku 1848, vedené Velkým Orientem, byl ministrem spravedlnosti její velmistr, Žid Crémieux. Roku 1860 založil „Světový izraelitský svaz“ [Alliance Israélite Universelle, AIU] a v jeho časopisu „Archive Israelite“ (str. 651) nechal vyhlásit,

„že se na místě papežů a císaře pozdvihá nová říše, nový Jeruzalém... A naši dobří zednáři se zavázanýma očima⁶⁷ pomáhají Židům při ‚velkém díle‘, stavbě tohoto nového chrámu, nové césaropapistické říše kabbalistů!“

Pod titulem „Znamení doby“ upozornil roku 1862 berlínský zednář na nebezpečí tehdy probíhajících voleb. Na necelých osmi stránkách si stěžuje na nadvládu Židů v lóžích.⁶⁸

„[Jako znamení doby mimořádně povážlivého druhu musíme při volbách mezi 28. dubnem a 6. květnem považovat] jeden element, který [při nich] vystupuje do popředí a svůj rozkladný vliv již velice silně uplatňuje ve všech stranách; míníme jím **Židy** (...): ti jsou hlavními vůdci a rozhodujícím faktorem při všech revolučních snahách písmem, slovem i činem ([až po stavění barikád] jako např. v Berlíně).

Ohledně Berlína se musíme ptát: jak je možné, že zde bylo vybráno za volitele 217 Židů, a ve dvou volebních okrscích dokonce výhradně Židé a žádný křesťan?

Takový stav se navíc neustále zhoršuje. V městské správě již tvoří Židé většinu, takže Berlín by mohl být právem nazýván jejich hlavním městem.

V tisku mluví Židé o ‚lidu‘ a ‚národu‘ tak, jako by byli jen oni a žádný křesťan. Jistým vysvětlením by mohly být zednářští štváči, jež podle ‚bratra‘ Lamartineho vyvolali revoluce z let 1789, 1830, 1848, atd.

Potvrdil to ‚bratr‘ Garnier-Pagès, ministr revoluční republiky, který roku 1848 otevřeně přiznal,⁶⁹

„že revolucí roku 1848 slavily *zásady* zednářského svazu svůj triumf, že Francie v roce 1848 přijala zednářské zasvěcení a že 40 000 zednářů ve Francii slavnostně přísahalo na dokončení slavně započatého díla [zřízení] republiky a jejího rozšíření do celé Evropy i do celého světa.“

V tajném spisu J. Weila, bývalého zednáře, se dočítáme, co je vyvrcholením veškeré politické i revoluční moci zednářů a Židů. Říká se tam doslova:⁷⁰

„Mocně působíme na dobové hnutí a pokrok civilizace – zrepublikanizování národů.“

A [další zednářský vůdce] Žid Ludwig Börne [vlastně Löb Baruch; pozn. autora] píše:⁷¹

„Mocnou paží jsme tak dlouho otřásali sloupy, na nichž stála stará budova [společnosti; pozn. autora], až se zhroutila...“

⁶⁷ Při povyšování na Mistra (= 3. stupeň) johanitské lóže je kandidát *se zavázanýma očima* a s oprátkou na krku veden „Prvním dozorcem“ pozpátku do „chrámu“. Srv. popis rituálu in: Norbert Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, Nürnberg o. J. (po 1988) 96-98, tam podle: Allec Mellor, *Logen, Rituale, Hochgrade. Handbuch der Freimaurerei*, Graz 1985.

⁶⁸ „Klagschrift des „Berliner Freimaurer“ [viz zde pozn. 58], 427-428.

⁶⁹ Tamtéž 428.

⁷⁰ Tamtéž 430.

⁷¹ Tamtéž.

[Juan de Dios Álvarez] Mendizábel [roz. Álvarez Méndez], rovněž Žid a duše revoluce v Portugalsku roku 1820, zapříčinil dobytí Porta a Lisabonu, a roku 1830⁷² působil svým zednářským vlivem na revoluci ve Španělsku, kde se stal [ministrem financí a na půl roku] předsedou vlády.⁷³

Arcibiskup Meurin dále cituje výše zmíněného berlínského zednáře:⁷⁴

„Nebezpečí pro trůn i oltář skrze moc Židů, kterou si dobyli v zednářském svazu, nyní dosáhla takové výše, že je na čase ozvat se proti němu tak, jako to již dříve... učinili předáci zednářstva, kteří ... mimo jiné prohlásili:

„Židé nahlízejí, že královské umění [zednářství; pozn. autora] je znamenitým prostředkem k pevnému založení vlastní esoterické říše...

Nebezpečí z této strany však nehrozí pouze našemu řádu [zednářstva], nýbrž ohrožuje i samotné státy...

Lóže jim [Židům] poskytly možnost k mnohem širšímu využívání jejich vypracovaného systému úplatků i k převracení stávajících poměrů. ... Jak povážlivé je zasahování Židů do zednářských lóží, vezmeme-li v úvahu podíl tohoto národa na zločinech francouzské revoluce i korsického uzurpátora [Napoleona Bonaparta], jak pevně lpí na víře v budoucí židovskou světovládu i jaký vliv mají bohužel židovské peníze na tolik služebníků státu. Židovstvo tvoří zvláštní kastu, staví se nepřátelsky vůči celému lidskému pokolení, a tzv. Bůh Izraele má jen *jediný* vyvolený národ, jemuž všechny ostatní mají být dány za podnožku.

Vidíme, jak Židé, jichž je mezi 17 miliony obyvatel Pruska jen 600 000, kteří s horečným fanatismem pracují všemi prostředky na rozbití státu, jak obsazují vysoká místa ve školství a pomocí peněz si dokonce monopolizují i vládní úřady k svému prospěchu...⁷⁵

O několik stran dále arcibiskup Meurin píše:⁷⁶

„Carlile, jedna ze směrodatných zednářských osobností své doby, říká: „Zednářstvo Velkolóže je v současnosti zcela židovské.“

Hlavní tiskový orgán konzervativců, „Kreuz-Zeitung“, otiskoval od 29. června do 3. července sérii článků, v níž ukázal, že přední ministři německé a pruské vlády – knížete Bismarcka nevyjímajíc – jsou v rukou židovských králů burzy, a že to byli židovští bankéři, kdo prakticky vládli Prusku a Německu. O tomto faktu Žid Gutzkow říká:

„Skutečnými zakladateli Německé říše jsou Židé; právě oni jsou nejpokročilejší ve všech vědách, v tisku, divadle i v politice.“

Roku 1860 napsal M. Stamm knihu, v níž prokazuje, že říše všeobsáhlé svobody (liberalismu-libertinismu-relativismu; pozn. autora) na zemi bude založena Židy. Ve stejném roce (1860) otiskl Sammtter v novinách „Volksblatt“ obsáhlý dopis, aby ukázal, že

⁷² Meurin (*Filosofia* 214) a po něm i Pinay (86) zde mají rok 1838. Mnohem spíše by se mohlo jednat o španělskou revoluci 1820. Mendizábel tehdy jako vojenský dodavatel jednotek Ferdinanda VII. zneužil svého postavení k podpoře revolučních vojsk del Riegose, za což byl roku 1823 odsouzen k smrti a musel ze Španělska uprchnout (srovnej článek Wikipedie „Juan Álvarez Mendizábal“: http://de.wikipedia.org/wiki/Juan_Álvarez_Mendizábal).

⁷³ Srv. „Klagschrift des „Berliner Freimaurers“ 430.

⁷⁴ Tamtéž 430-431; srv. Meurin, tamtéž 215 a Pinay 86-87.

⁷⁵ Srv. *Klagschrift* 432.

⁷⁶ Meurin, tamtéž 217-218; srv. Pinay 87-88.

„... Židé již brzy zaujmou místo křesťanské šlechty; její panství zmizelo a ona ztratí své místo v epoše světla a všeobšáhle svobody, která se již blíží.

Nerozumíte snad pravému smyslu příslibu, který Bůh Sabaoth dal našemu otci Abrahámovi? Příklad, který se zcela spolehlivě naplní, že totiž jednoho dne budou všechny národy světa poddány Izraeli.

Myslíte si, že Bůh měl na mysli univerzální monarchii s Izraelem jako králem? Kdepak! Bůh rozptýlil Židy po celém světě, aby tvořili jistý druh kvasu mezi všemi rasami a nakonec aby jako vyvolení, jimiž jsou, rozprostřeli nad nimi svou vládu.

Není pravděpodobné, že hrozný útisk, kterým křesťanské národy Evropy trpěly zbídačené lichvou a hrabivostí Židů spolu s faktem, že se národní bohatství hromadilo v rukou bankéřů, by se mohly uklidnit ojedinělými antisemitskými bouřemi.

Monarchie, jejichž základy ještě nejsou rozbity zednářským kladivem a jejichž vládnoucí dynastie ještě nepoklesly na úroveň bosých zednářů se zavázanýma očima, se proti této ohavné sektě spojí a rozbijí spolky anarchistů.

Dokonce zednář Carlile je zděšen osudem lidstva v rukou Židů, a říká o tom: „Budou-li se zákonodárci znovu zabývat tajnými spolky, učiní jen dobře, nepřipustí-li žádnou výjimku ve prospěch zednářstva.“

Přednostní právo na tajemství je zednářům zákonem přiznáno již v Anglii, ve Francii a Německu, a tušíme, že dokonce již ve všech zemích Evropy. Skutečnost, že všechny revoluce vycházejí z nitra zednářstva, by byla nevysvětlitelná, pokud bychom nevěděli, že s momentální výjimkou Belgie jsou ministři všech zemí tak nebo onak v rukou předních zednářů, tedy v zásadě Židů.“

Politické vraždy

Zednář von Haugwitz, inspektor lóží v Prusku a Polsku, ve svých memoárech⁷⁷ roku 1777 psal:

„Převzal jsem správu lóží v Prusku, Polsku a Rusku. Tam jsem nabyl pevného přesvědčení, že to, co se od roku 1789 stalo ve Francii, slovem revoluce včetně zavraždění krále se všemi svými hrůzami, byla ve své době nejen navržena, nýbrž i zorganizována a připravena v tajných shromážděných, jež nenechávají pochybnost o inteligenci, která všechno vymyslela a řídila.“

Poučné je také prohlášení jezuitského pátera Abela ve Vídni roku 1898:⁷⁸

„Roku 1784 se ve Frankfurtu (nad Mohanem; pozn. autora) konalo shromáždění Velké Eklektické Lóže... Jeden z členů předložil k úvaze odsouzení francouzského krále Ludvíka XVI. a švédského Gustava III. k smrti... Ten muž se jmenoval Abel a byl to můj dědeček.“

Po zmíněném setkání jeden z jeho účastníků, Marquis de Visieu, prohlásil:⁷⁹

⁷⁷ Zde cit. podle Pinaye 88; srv. také Fara, *Freimaurerei*, 62.

⁷⁸ Publikováno v „Die Neue Freie Presse“, Wien, zde cit. podle Pinaye 88-89; srv. Jean Bidegain, *Magistrature et justice maçonniques* [Zednářská justice a soudcovství], Paris 1907, 201 (?) a Fara, tamtéž.

⁷⁹ Barruel, *Memoiren zur Geschichte des Jakobinismus*, cit. podle Fary, tamtéž.

„Mohu vám sdělit, že již bylo zosnováno tak důkladné a dalekosáhlé spiknutí, že mu podlehnou náboženství i vlády.“

Na důkaz opravdovosti této „spiklenecké teorie“ uvádí Fara řadu velice hodnověrných svědků.⁸⁰

„Existence tohoto spiknutí i jeho záměr zavraždit krále Francie a Švédska je shodně potvrzena většinou autorů,⁸¹ kteří se vážně zabývali zkoumáním zednářské otázky, a samotné tragické události říkají to samé.“

„Tragickými událostmi“ mohou být (kromě jiných) myšleny následující:

Poté, co rakouský císař Leopold II. 7. února 1792 uzavřel s Pruskem spojenectví na obranu před Francouzskou revolucí, náhle a zcela nečekaně zemřel 1. března téhož roku.

V noci z 15. na 16. března 1792 byl při maškarním bálu spáchán atentát na švédského krále Gustava III. Král na následky útoku zemřel 29. března.

Po soudní frašce, kdy se samozvaní „soudci“ rekrutovali z řad zednářstva, byl francouzský král Ludvík XVI. popraven 21. ledna 1793.

Na mezinárodním zednářském kongresu roku 1910 v Bruselu řečník prohlásil:⁸²

„Již nikdy nebude zapomenuto, že to byla Francouzská revoluce, která uskutečnila zednářské zásady, připravené v našem chrámu.“

V pamětním spisu Velkého Orientu Francie z roku 1913 se říkalo:⁸³

„Nejhorším potupením Francie by bylo zlořečení dílu revoluce... nechť by Francie raději zhynula, než by se vzdala jejího ideálu.“

Ve shromáždění lóže v Angers roku 1822 jeden z „bratrů“ závěrem zvolal:⁸⁴

„Zednářstvo, které v roce 1789 hrálo nejdůležitější roli, musí být schopné poskytnout své bojové oddíly kdykoli možné revoluci.“

Židovská účast na revolucích

Je historicky dokázáno, že Židé vždy hráli vynikající roli jako strůjci a vykonavatelé revolucí.

Anglie, 17. století: Oliver Cromwell, vůdce revoluce, na jehož příkaz 30. ledna roku 1649 popravili anglického krále Karla I., byl všemožně podporován Židy. Již r. 1648 se rabínem Jakobem ben Azabelem vedené poselstvo z Dálné Asie objevilo před Cromwellem, který se nabídl za diktátora. Výsledky záhadných rozhovorů na sebe nechal dlouho čekat a „Cromwell využil své moci k zrušení zákonů, jež Židům v Anglii ukládaly řadu omezení“.⁸⁵ Nejbližším Cromwellovým spolupracovníkem byl amsterodamský rabín Manasse ben Israel.⁸⁶

⁸⁰ Fara 62-63, cit. podle Pinaye 89.

⁸¹ Fara uvádí jako příklady duchovního P. Deschampse, kardinála Mathieu a msgre Bessona (tamtéž, pozn. 31).

⁸² Mezinárodní kongres v Bruselu 1910, *Denkschrift*, 124; cit. podle Pinaye tamtéž.

⁸³ „Pamětní spis valného shromáždění Velkého Orientu G.: O.: Francie 1913“, 393, cit. u Fary 63-64; zde podle Pinaye tamtéž.

⁸⁴ „Úřední bulletin V(elkého O(rientu) Francie“, říjen 1922, str. 281, cit. u Fary 64.

⁸⁵ León Halevy, *Resumen de la Historia de los Judíos* [Přehled dějin Židů]; zde podle Pinaye 90.

⁸⁶ R. Lambelin, *Las Victorias de Israel* [Triumfy Izraele], 44.

Francouzský religionista a orientalista Ernest Renan, kterého rozhodně nelze podezírat z antisemitismu, mimo jiné cituje Faru následujícími slovy: „Ve francouzském revolučním hnutí sehrál židovský prvek ústřední roli.“

Fara potvrzuje, že je to těžké popřít. Naproti tomu je také pravda, že Židé kolem roku 1789 postupovali velice opatrně a skrývali se za zednářským řádem a filosofickými spolky. To jim však nebránilo, aby se několik synů Izraele aktivně nepodílelo na revolučních událostech a nevyužilo jich. Tak například první výstřel proti švýcarské gardě v Tuileriích dne 10. srpna 1791 vyšel ze zbraně Žida jménem Zalkind Hourwitz Lang.⁸⁷ Protože však válečná vřava s sebou přináší mnohá nebezpečí, dávali Židé přednost méně nebezpečným a především výnosnějším činnostem.⁸⁸

Souběžně s revolučním rušením zákonů, které omezovaly práva Židů, a s postupujícím vítězstvím idejí z roku 1789 se přes Rýn převalila doslova potopa zahraničních, převážně židovských revolučních agentů.⁸⁹ Ve stejné době se na politické scéně objevil Benjamin Veitel Ephraim, který byl zapleten již do holandského povstání, přišel i jistý baron de Cloots, holandská rebelantka Etta Palm, která si říkala „baronesa de Aelders“, a mnozí další.

„Mesiáš pro nás přišel 28. února 1790 spolu s lidskými právy,“ psal židovský překladatel bible Cahen.⁹⁰

Poskytnutí občanských práv Židům bylo skutečně jedním z největších vítězství Izraele!

Židovský historik Bedarride píše:⁹¹

„Revoluce roku 1830 nebyla ničím jiným než požehnáním tohoto šťastného výsledku,“ a cynicky dodává: „Roku 1848, když suverenita lidu dosáhla svého vrcholu, se židovská jména objevila v nejvyšších vrstvách moci.“

„Zástupci lidu“ se obratně skrývali za francouzsky znějícími jmény jako Fould, Cerfbeer, Crémieux, atd.

Početné dokumenty prokazují převládající roli Židů ve všech revolučních hnutích, tedy také v revoluci z roku 1848, která otrásla celou střední Evropou.⁹²

Také mezi strůjci revoluce roku 1878 a členy pařížské komuny se objevili Židé jako Ravel Isaac Calmer, Jacob Pereyra a další. Přinejmenším 18 Židů patřilo k hlavním postavám komuny!⁹³

⁸⁷ Srv. León Kahn, *Die Juden von Paris während der Revolution* [Pařížští Židé během revoluce], Fara 82-83 a Pinay tamtéž.

⁸⁸ Srv. k tomu následující poznámku „T“ (překladaele?) u Fary 83, pozn. 28: „Starý Hebrejec Benoltas, milionář z toho města (Cádiz), byl ihned jmenován hlavním pokladníkem řádu... Počítal již s volným kapitálem 300 000 tvrdých pesos.“ Nařízení 44 Velkého Orientu Španělska z 1. dubna (aprilový žert?) 1824.“ Pinay (tamtéž) udává datum mylně jako 10. dubna 1824.

⁸⁹ Srv. Pinay 90-91 a Fara 83, který zde cituje Jean-Baptiste Honoré Raymonda Capefigue, *Las Grandes Operaciones Financieras* [Velké finanční systémy; pravděpodobně překlad z *Histoire des grandes opérations financières: banques, bourses, emprunts, compagnies industrielles* (Historie velkých finančních systémů: banky, burzy, kredity, průmyslové podniky), 4. díly, 1855-60]

⁹⁰ „Archives israélites“ 8 (1847), 801 a *La question juive* [Židovská otázka] 1868, 18; cit. u Gougenota des Mousseaux, *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker*, München 1921, 231 (ve fr. orig. str. 461); zde podle Pinay 91.

⁹¹ Bedarride, *Los judíos en Francia, en Italia y en España* [Židé ve Francii, Itálii a ve Španělsku], 428 a 430, cit. podle Fary 83-84; srv. Pinay tamtéž.

⁹² Srv. R. Lambelin, *Las Victorias de Israel* (Vítězství Izraele), 10, cit. u Fary 84 a Pinay tamtéž.

⁹³ Srv. Lambelin, tamtéž 62, cit u Fary tamtéž; srv. Pinay tamtéž.

Nezapomínejme, že také zakladatel (první) internacionály z roku 1848 Karel Marx, James Cohen, Leo Fränkel, Ph. Coenen, Neumayer a Fribourg, i nejméně významnější organizátoři socialistických stran jako Ferdinand Lassalle, Aaron Libermann, Victor Adler, Dobrojanu Gherea, Gompers, Kahn a de Lion byli **všichni Židé**.⁹⁴

V zájmu řízení revolučního hnutí ve Francii byly založeny noviny „L'Humanité“. Za tím účelem se vypsala subskripce, která vynesla 780 000 franků. Všech dvanáct velkých sponzorů byli Židé!⁹⁵

„Izraelitskou synodou“ v Lipsku 29. června 1869 bylo přijato následující usnesení:⁹⁶

„Synoda konstatuje, že rozvíjení a uskutečňování moderních [tj. revolučních] zásad je nejspolehlivější zárukou současnosti i budoucnosti Židovstva. **Jsou životně nezbytnou podmínkou pro expanzivní existenci a nejvyšší rozvoj Židovstva.**“

Proto také revoluce neustávají a jsou převážně krvavé.⁹⁷ Jména jako Bela Kun, kat z Budapešti a na Krymu; Jankel Jurovskij, odpovědný za vraždu cara Mikuláše II. a jeho rodiny; Moses Urickij, první řezník česky; Felix Dzeržinskij, největší vrah česky a další jsou ještě v živé paměti. Tři z nich jsou Židé a jeden nejasného, údajně polského původu.

Frankfurtský státní návladní nedokázal rozhodnout, zda má požádat o zbavení imunity zeleného europoslance Daniela Cohn-Bendita. Ten byl obviněn z podpory bývalého teroristy Joachima Kleina. To bylo v roce 1999.

Politik FDP Jürgen Möllemann, sám nadšený sportovní parašutista, utrpěl 5. června 2003 smrtelný úraz. Jeho padák se při seskoku neotevřel! Příčina neštěstí je dodnes nevyjasněná. Möllemannovi se přičítaly „antisemitské“ výroky (spor se Židem Michelem Friedmanem). Dále prý měl dát peníze na tisk kriticky protižidovského letáku.

Skuteční vodiči loutek mají samozřejmě zájem na skrytém organizování převratů, takže jejich jména se veřejnost dozvídá jen obtížně nebo vůbec ne.

---

⁹⁴ Srv. Fara 85 a Pinay 92. Jména jsme zkorigovali a opravili podle základního díla Bernarda Lazare *Der Antisemitismus, seine Geschichte und seine Ursache* (Paříž 1894). V 13. kapitole jsou tam následující údaje (orig. vyd. str. 168-169):

„Řada založených institucí vedla k vzniku [první] internacionály, ale byl to Marx, kdo inicioval setkání dělníků v Londýně 1864, z něhož povstalo příslušné sloučení. Zastoupení Židů tam bylo početné; např. jen v generální radě byl Karel Marx jako tajemník pro Německo a James Cohen pro Dánsko. (Kromě nich jsou uvedeni ještě Neumayer, tajemník rakouské informační kanceláře; Fribourg, jeden z vůdců pařížské Federace internacionály...; Leo[n] Fr[ä]nkel, který vedl německou sekci v Paříži; Cohen, na kongresu internacionály v Bruselu 1868 zastupoval [Dělnické] sdružení londýnských výrobců doutníků; Ph. Cohen, na témže kongresu zastupující antverpskou sekci internacionály, atd. Viz O. Testut, *L'Internationale*, Paris 1871 a *L'Internationale au ban de l'Europe*, Paris 1871-1872; [Ernest-Edouard] Fribourg, *L'Association internationale des travailleurs*, Paris 1891.

⁹⁵ Srv. Fara 85 a Pinay 92; tam jsou uvedena i jména sponzorů. Mnozí židovští členové internacionály (pozn.: mezi jinými Fribourg a Leo Fr[ä]nkel) hráli později významnou roli v [pařížské] komunitě, kde narazili na další souvěrce. Pokud jde o vytváření socialistických stran, rovněž na něm se Židé enormně podíleli. Jejich iniciátory byli nebo ještě jsou Marx a Lassalle v Německu, Aaron Libermann a [Victor] Adler v Rakousku, Dobrojanu Gherea v Rumunsku, Gompers, Kahn a de Lion ve Spojených státech.“

⁹⁶ Gougenot des Mousseaux, *Der Jude* [viz pozn. 85], 184 (ve franc. originále str. 334); srv. Fara 85 a Pinay tamtéž.

⁹⁷ V písemnostech, určených výhradně pro Židy, se již otevřeně mluví o „permanentní revoluci“. Nežidovské veřejnosti se prezentuje např. jako „reforma“; pozn. editora.

Nejlepším prostředkem k zastírání jsou masmédiá s jejich hrou na efekt. Často se také mění jména při zachování stejného obsahu (SED, poté PDS, pak DIE LINKE [strana levice]). Metody se zkrátka stále zdokonalují a zjemňují. Jak je to prosté.

Mnohem pustošivější než krvavé revoluce jsou nekrvavé! Ty totiž nezabíjejí tělo, nýbrž ducha a duši. Děti, budoucnost naší společnosti, jsou ideologicky otravovány. Jsou ohlupovány zamořenou „vzdělávací politikou“ a rozbředlou „tolerancí“, vychovávají v beztvárovou nemyslíci masu, která se ve svém otroctví cítí dobře a myslí si, že je svobodná.

Bojovníci proti tomuto plevelu jsou vysmíváni a opovrhováni, snaží-li se ukazovat na červa, hlodajícího na zdravém kmeni lidstva a svými jedovatými zuby napadajícího především jeho nejbezbrannější mladé ratolesti. Nesmíme se však nechat odstrašit bezbožnou atmosférou, která nás všude obklopuje. Musíme svůj odpor a nechuť překonat. Jen se klidně dejme dál vysmívat a osočovat! Nesmíme klesat na mysli a rezignovat! To je naše svatá úloha!

„V mnohém ohledu byla revoluce jenom aplikováním ideálu, který dal Izrael světu,“ píše Leroy-Beaulieu.⁹⁸

Židovská snaha o světvládu

Židovské bažení po světvládě je realitou! Od prvopočátku! Proroci Starého zákona nám to dovolují tvrdit.

Kniha Ezechiela (napsaná asi 597 př. Kr.) nese jméno svého autora, proroka Ezechiela, a mj. obsahuje předpisy k novému řádu izraelské říše. Např. lze tam (parafrázovaně) číst: „Proto mají být prokleti všichni, kteří tvrdí, že rod Judy je lid jako všechny ostatní národy“ (srv. Ez 25,8-11).

Avšak již před Ezechielem žil prorok Izajáš (740-701 př. Kr.), který mj. napsal následující slova:

„Tvůj lid (Izrael; pozn. autora), kde všichni budou spravedliví, navěky obdrží do vlastnictví zemi [v hebrejštině stejné slovo jako „stát“]“ (Iz 60,21). Do budoucnosti také mluví Izajášova proroctví (srv. Iz 60), kde se národu Izraele přislíbují, že jednou budou všichni králové světa před ním ležet v prachu a brány Jeruzaléma zůstanou otevřené dnem i nocí, aby tam pronárody světa mohly přinášet své poklady...“

„Králové budou tvými vrátnými a jejich kněžny tvými kojnými. Klanět se ti budou tváří k zemi, budou lízat prach tvých nohou.

Tvé utiskovatele nakrmím jejich vlastním masem, jako moštem se opojí vlastní krví“ (Iz 49,23.26).

Na takových nesprávně interpretovaných pasážích Bible a odpovídajících místech babylónského Talmudu založená imperialistická politika postbiblického Židovstva se jako červená nit táhne staletími až do současnosti! Filosof německého idealismu, Johann Gottlieb Fichte (1762-1814), považoval Židovstvo za „mocný, nepřátelsky smýšlející stát, nacházející se v ustavičné válce se všemi ostatními“. Tento stát – a v tom se Fichte shodoval s Tacitem (asi 55 po Kr.) – je „založen na nenávisti k celému lidské-

---

⁹⁸ Leroy-Beaulieu, *Israel entre las naciones* [Izrael mezi národy], 66.

mu pokolení“.⁹⁹ Jak ale může nepatrná menšina ničit celé národy? Je zde totiž určitá, v pravém slova smyslu **jako smrt jistá** strategie. Je velice výhodné infikovat vybraný národ hnilobou až do jeho zaplevelení, až se sám zhroutí a zajde. Je nezbytné umrtvení duše národa, vykořenění z jeho tradice, dějin, morálky i kultury, zpřetrhání rodinných svazků a co možná největší odcizení sobě samému ve všech ohledech. Aby se takové zlo zahnízdilo a šířilo, o to se starají charakterově narušení propagandisté a masmédiá jako vodiči pro vidící slepce. „Olovo v písmovce změnilo svět víc, než olovo v pušce,“¹⁰⁰ řekl kdysi realistický myslitel.

Židovský šéfredaktor vídeňského listu „Arbiter-Zeitung“ (Dělnických novin), Friedrich Austerlitz, otevřeně přiznal židovskou přítomnost a převahu „ve všech mocenských oblastech veřejného života Vídně, v tisku, politice, ve vědě i umění“.¹⁰¹ – Z Rakouska pocházející židovský historik J. G. Pulzer potvrdil stav „naprostého ovládnutí kulturního života Vídně Židy již v generaci před rokem 1914“.¹⁰² Avšak i po první světové válce (1914-1918) byl vliv Židů v kulturním životě Vídně – a nejen tam! – převládající v tisku, divadle i výtvarném umění (včetně pornografie!).

Že se taková jedovatá setba mohla ujmout a vzkvétat, spočívá v následujícím: „Ze všeho, co ti připadá nejlehčí, je vůbec nejtěžší vidět to, co máš přímo před očima.“ – A vidět takovou špínu vyžaduje oči, které vidí, **co opravdu vidí!** Kdo je očima vidoucí slepý, nevidí zcela zřejmé, a každý pokus důkazu je zbytečný. „Nemá cenu nic dokazovat, je-li prokazované zjevnější než každý důkaz“, říká francouzský filosof a matematik Blaise Pascal. Kdo říká slepému „podívej se přece!“, požaduje od něj nemožné. V Písmu svatém je stále znovu a znovu řeč o vidoucích slepících. „Proto mluvím k nim v podobenství, poněvadž hledíce nevidí a poslouchajíce neslyší ani nerozumějí“ (Mt 13,13).

Ale i vidoucí lidé jsou často k pravdě slepí. Z toho plyne, že bez *srdce* je oko slepé! Kdo si je vědom všem křesťanským hodnotám tak zhoubné politiky, nemůže přehlédnout komunistickou revoluci. Nebyla jen téměř výhradně ojedinělou židovskou akcí (asi 80 procent předních osobností mělo židovská jména), nýbrž přímo stála i ve službách židovské světovlády. Ztotožnění Židovstva a bolševismu je vysvětlitelné jen vedoucí rolí Židů v revolucích v Rusku, Maďarsku a Bavorsku.

Polský episkopát vydal v létě 1920 naléhavou výzvu všem biskupům světa. Podepsali ji dva kardinálové, dva arcibiskupové, jeden říšský biskup a dva biskupové. Také zde je spojován kapitalismus, Židovstvo a bolševismus.¹⁰³

„Ve skutečnosti míří bolševismus k dobytí světa. Rasa, která má ve svých rukou vedení, si již dříve podmanila celý svět penězi svých bank, a nyní, pobízena věčnou lačností po materiální moci, která jí koluje v žilách, míří již na definitivní podrobení národů pod jařmem své vlády.“

⁹⁹ Fichte, *Sämtliche Werke* VI, 149-150, cit. podle: Heinrich Härtle, *Deutsche und Juden. Studien zu einem Weltproblem*, Burg 2004, 189.

¹⁰⁰ Dříve se všechny tiskoviny sázely z olověných liter a poté tiskly lisem; pozn. překl.

¹⁰¹ (Edmund) Silbener, *Sozialisten zur Judenfrage. Ein Beitrag zur Geschichte des Sozialismus vom Anfang des 19. Jahrhundert bis 1914*, Berlin 1962, 236, cit. podle: Härtle, tamtéž, 211.

¹⁰² (Peter G. J.) Pulzer, *Die Entstehung des politischen Antisemitismus in Deutschland und Österreich 1867 bis 1914*, Gütersloh 1966, 22, cit. podle: Härtle, tamtéž.

¹⁰³ (Benjamin) Segel, *(Die) Protokolle der Weisen von Zion kritisch beleuchtet. Eine Erledigung*, Berlin 1924, 171, cit. podle: Härtle, tamtéž, 239.

Překladatel „Protokolů sionských mudrců“ a člen Action Française, Roger Lambelin, vyslovil správný názor:¹⁰⁴

„Britská vláda s panem Davidem Lloydem George jako premiérem je zcela poddána politice Izraele...; vláda prezidenta Wilsona (1913-1921) byla ve skutečnosti panováním Židů (v USA) stejně tak zřejmým jako v Anglii.“

Je děsivou skutečností, že po roce 1945 byly nejen z úředních izraelských míst, ale i od předních ortodoxních Židů na Západě vznášeny duchovní, politické a v neposlední řadě i finanční požadavky, které se bez sebemenšího přehánění mohou vykládat jako výraz úsilí po světovládě. Takový dojem ještě posiluje osídlovací politika Izraele v Palestině, jež je v *jasném rozporu* s mezinárodním právem. Je tedy zřejmé, že otěže světové politiky spočívají v židovských rukou. Který šéf státu by se ještě opovážil vzepřít židovským příkazům?

Jak dalece již židovsko-zednářská touha po moci uplatňuje svůj vliv, je od roku 1919 až děsivě viditelné a zvláště citelné. Od založení tzv. „Společnosti národů“, organizace, o níž bylo po první světové válce rozhodnuto v tzv. „versailleské dohodě“, se systematicky pracuje na likvidaci suverenity jednotlivých států a jejím nahrazení supervládou (jednosvětovou vládou). „Versailleská smlouva“ byla roku 1945 nahrazena OSN prostřednictvím vysokostupňového zednáře a tehdejšího amerického prezidenta Harry. S. Trumana, který je také odpovědný za svržení atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki.

Španělský diplomat Donos Cortés nazval moderní integrační mánií hříchem století, poslední fází moderní domýšlivosti, stavbou babylónské věže, chrámem pýchy:

„Dvakrát mělo lidstvo tento satanský plán. Poprvé, když chtělo postavit babylónskou věž. A po druhé dnes, kdy nesmyslná demokracie usiluje o jednotnou strukturu společnosti. Demokratický Babylon.“

Mravní normy a křesťanské postuláty, kořeny i vlastní jádro kulturních národů jsou otráveny a chřadnou. Oslabení politické i religiozní prozíravosti a otupení soudnosti jsou dnes vidět doslova všude.

Je na nás ukrátit dobu apokalyptických zkoušek!

Neschopnost či nechota odporovat útokům zjevného zla vede k hříšné spoluvinně!

* * *

---

¹⁰⁴ Počátkem roku 1921 vydaný první překlad „Protokolů“ dosáhl v prvním roce 16 a do roku 1925 dokonce 25 vydání; cit. podle: Härtle 240.

Glosář

AIPAC: *American Zionist Committee for Public Affairs* (také *American Israel Public Committee*). V roce 1953 založil Isaiah L. Kenen; lobby má 100 000 členů (mnoho prezidentů a šéfů států, všichni členové štábu Bílého domu, všichni senátní mluvčí, atd. Šéfem štábu Bílého domu za prezidenta Baracka Obamy je nyní Rahm Israel Emanuel).

AIU: *Alliance Israélite Universelle* (Židovský světový svaz, zkr. také „Alit“). Roku 1860 jej založil pařížský advokát Isaac Adolphe Crémieux údajně jako dobročinný spolek k výstavbě židovského školství a k podpoře Židů v zemích, kde se dosud netěší plné rovnoprávnosti. Ve skutečnosti jde o „ústřednu prosazování všech zvláštních židovských zájmů nasazováním spojených sil celého Židovstva na každém místě světa a kdykoli je třeba. Svými zvláštními vztahy k vládám „ovlivňuje jejich politiku v židovském smyslu s naprostým vyloučením veřejnosti dotyčných států“. (Theodor Fritsch, „Handbuch der Judenfrage“ [Příručka židovské otázky], 35. vyd. Lipsko 1933, 159-160). Podle Židovského lexikonu zastupovala AIU židovské zájmy při pařížských mírových jednáních 1919 a vykonává neustálý vliv na Společnost národů. – Crémieux o AIU: Je to prospívající sdružení, nacházející si přístup k nejmocnějším trůnům, a je vždy připraveno podporovat naše práva a bojovat s těmi, kteří jsou nepřáteli naší rasy (Archives israélites 1887, 268; cit. podle Fritsche, tamtéž, 160).

Bebel, August (1840-1913): Původně soustružník. Od roku 1867 byl nepřetržitě členem německého Reichstagu (parlamentu), 1881-1891 poslancem saského zemského sněmu. Roku 1869 spolu s Wilhelmem Liebknechtem založil marxistickou „Sociálně demokratickou dělnickou stranu“, r. 1872 byl s Liebknechtem odsouzen za přípravu velezrady a urážky panovníka, a stejně tak roku 1886 za tajné spolčování. Protože SPD byla s císařstvím neslučitelná a pracovala na jeho pádu, odmítal Bebel sociální pojištění. Od něj pochází věta: „Křesťanství a socialismus se mají k sobě jako oheň a voda.“

Börne, Ludwig (původně **Žid Löb Baruch**) (1786-1837): Syn židovského bankéře ve Frankfurtu n. M., novinář a spisovatel; 19. července 1809 byl přijat do frankfurtské lóže „Zur aufgehenden Morgenröthe“, 1818 přestoupil na protestantismus. Od 1830 je ústřední postavou německé emigrace v Paříži, spolu se Židem Heinrichem Heinem (Chaim Bückeburg) zakládá dobově kritický literární směr „Mladoněmecka“ (Junge Deutschland); horlivý bojovník za svobodu Židovstva. Jeho „Briefe aus Paris“ (Listy z Paříže) (1832-34) pod dojmem červencové revoluce agitují pro politický převrat v Německu.

Caro Rodríguez, José María (1866-1958): Studium na papežské univerzitě Gregoriana, v prosinci 1890 vysvěcen na kněze, od října 1891 profesor teologie v kněžském semináři v Santiagu de Chile. 1912 vysvěcen na biskupa, 1925 jmenován biskupem diecéze La Serena, od 1939 arcibiskup v Santiagu. 1946 povýšen na kardinála. Již jako biskup energicky odporoval zednářskému vlivu ve společnosti a napsal několik protizednářských knih. Jednou z nejznámějších je 1926 poprvé vydané „Tajemství zednářstva“.

Cromwell, Oliver (1599-1658): Anglický státník a vojevůdce, v první občanské válce (1644-1646) byl velitelem jezdeckva. Nese hlavní odpovědnost za popravu anglického krále Karla I. (viz níže). S pomocí okleštěného parlamentu zrušil království, stal se hlavou státní rady jím vytvořené republiky (Common Wealth and Free State of Eng-

land), od 1653 jako doživotní lord protektor diktátorsky vládl Anglii, Skotsku a Irsku. Je považován za zednáře a označován za zakladatele zednářstva. Domněnku, že je Cromwell založil k politickým účelům a k svržení dynastie, vyslovil francouzský abbé Larudan. V irské lidové písni „O Blarney Castle, My Darling!“ se o Cromwellovi říká: „And because he was a Freemason, he mounted a battering ram...“ („A protože byl zednář, posadil se na kozla...“).

Eisner, Kurt (1867-1919): Levicově socialistický publicista a politik, 1917 se přidal k USPD. Za účast na stávce v muniční továrně (leden 1918) byl až do října 1918 ve vazbě; 7./8. října se vmísil do mnichovských nepokojů. Předák revoluce v Bavorsku a premiér. Publikoval také překroucené, údajnou vinu Německa přiznávající dokumenty k historii první světové války. Dostal se do rozporu s říšskou vládou a před odstoupením jej v Mnichově 21. 2. 1919 zastřelil hrabě Arco/Valley.

eklektismus: Filosofický směr, přebírající z různých existujících systémů hlavní zásady a myšlenky a poté je shrnující do více méně nové jednotky. Zednářstvo v sobě slučuje všechna přesvědčení religiózní i politické povahy a je v tomto smyslu eklektické resp. syntetické („eklektická lóže“).

Engels, Friedrich (1820-1895): Teoretik socialismu; ze spolupráce s Karlem Marxem (viz níže) v letech 1847-1848 vzešel „Komunistický manifest“. Engels se podílel na falckém povstání. Po smrti Karla Marxe byl považován za hlavu mezinárodního socialismu.

Ezechiel (hebr. „Bůh je silný“) izraelský prorok (620-572 př. Kr.): Autor po něm nazvané knihy Starého zákona; 597 př. Kr. byl vypovězen do Babylonu. Jeho kniha obsahuje proroctví o obnovení Izraele a předpisy nového řádu izraelské říše. Kniha Ezechiel hraje v esoterice a vysokostupňovém zednářstvu důležitou roli.

Goldmann, Nahum (1895-1982): V Litvě narozený, od 1900 v Německu žijící sionistický politik a spisovatel, od poloviny 20. let patřící k vedení sionistické internacionály. Od 1929 vydavatel „Encyclopaedia Judaica“, r. 1929 se stal zástupcem Jewish Agency v Ženevě, 1933 emigroval do Švýcarska, 1940 do USA; 1949-1978 prezident Židovského světového kongresu, později Jewish Agency; 1956-1968 prezident Světové sionistické organizace.

Grand Orient: viz velkolóže

Gustav III. (1742-1792), švédský král (1771-1792): Z dynastie Holstein-Gottorp, 1772 omezil práva parlamentu, 1789 zrušil výsady šlechty. 1788-1790 neúspěšná válka s Ruskem; podporovatel umění a vědy, založil akademie a národní divadlo. 29. 3. 1792 zavražděn ve Stockholmu.

Gutzkow, Karl (1811-1878): Německý spisovatel, mluvčí hnutí „Junge Deutschland“ (Mladého Německa), jako takový pronásledován metternichovskou reakcí. Společenský a protináboženský bojovník za svobodu tisku, literatury, názorů a za demokracii.

hexagram: Šesticípá hvězda, zvaná také „Davidova hvězda“ nebo „Davidův štít“. Šesticípá (řec. hexa = šest) hvězda ze dvou překřížených rovnostranných trojúhelníků. Symbol prastaré pohanské magie, „znamení šelmy“ (Zj 13,17). Měli jej už Egypťané a Babyloňané, a také staří Keltové; u nich se nazýval druidskou hvězdou. Do Židovstva se dostal teprve Šalamounovým polyteismem. Proto se také nazýval „Šalamounova hvězda“.

6 krát 6 = 36

Součet všech čísel 1-36 činí 666!

Šalamoun se stal prostředníkem mezi pohanstvím a židovstvím a je proto považován za praotce zednářstva. Hexagram byl potřen Kristovým křížem, ale přesto byl nanovo vyvoláván a zařikáván alchymii, gnosí a kabbalou; až do novověku pak užíván pouze v okultních kruzích. Židovský mág Sabbatai Zewi a po něm zednář Theodor Herzl udělali z hexagramu politický symbol sionismu. Od té doby se stával Izrael stále více ohniskem světového okultismu. V zednářstvu je hexagram znamením mistra, pentagram (pěticípá hvězda) znamením tovaryše a rovnostranný trojúhelník je symbolem učedníka. Izrael, USA a Spolková republika Německo mají hexagram v státním znaku, EU a početné státy světa pentagram.

Hiram, král Týru (1001-967 př. Kr.): Pro rozšíření fénického obchodu uzavřel společenství s judskými králi Davidem a Šalamounem; poslednímu dodal materiál na stavbu chrámu. Legenda o Hiramovi (pravděpodobně vzniklá 1534-1539 po Kr.) je ústředním bodem třetího stupně zednářstva, ale má své pokračování i ve vysokých stupních.

internacionála: 1. označení pro určité mezinárodní sdružení, většinou marxistických dělnických stran, podle hesla Komunistického manifestu (1847) „Proletáři všech zemí, spojte se!“

„První int.“: Karlem Marxem 1864 založená internacionála dělnických asociací; rozložila se důsledkem sporů mezi Marxem a Bakuninem.

„Druhá int.“: 1889 v Paříži založená socialistická dělnická internacionála se stálým ústředím v Bruselu; rozpadla se za první světové války, po válce obnovena.

„Třetí int.“: 1919 Leninem založená komunistická internacionála (kominterna“) jako sdružení komunistických stran, 1943 oficiálně rozpuštěna.

„Čtvrtá int.“: Lvem Trockým 1938 v Mexiku založené sdružení; zůstalo bez významu.

(„Pátá int.“: 1951 ve Frankfurtu n. M. založené volné sjednocení socialistických demokratických stran v Internacionální socialistickou konferenci.)

2. Bojová píseň mezinárodního dělnického hnutí: „Již vzhůru, psanci této země!“

kabbala (hebr.: tradice): Mystické tajné učení Židů, hledající mj. v číslech a písmenech skrytý smysl. Kabbala se později projevila v chasidismu. Také v zednářstvu je mnoho prvků, odvolávajících se na kabbalu.

Karel I. (1600-1649): Anglický král (1625-1649) z dynastie Stuartů. Usiloval o smíření anglikánské církve s římsko-katolickou. Proti němu stálo silící nepřátelství parlamentu. Od 1629 vládl Karel I. bez parlamentu, avšak po povstání skotských presbyte-

riánů musel 1640 svolat „dlouhý parlament“. Poté, co 1642 vypukla občanská válka, byl Karel I. ze Skotska, kam uprchl, vydán anglickému parlamentu a z Cromwellova (viz výše) podnětu odsouzen k smrti a 30. 1. 1649 v Londýně popraven sekerou.

Komuna: viz Pařížská komuna!

Lassalle, Ferdinand (1825-1864): Německý socialistický politik, geniální agitátor, několikrát odsouzený za politické delikty, ve spojení s Marxem bezohledný štváč opozice v pruském ústavním sporu (1862). 1863 založil v Lipsku „Všeobecný německý dělnický spolek“, který se 1875 sloučil s Augustem Bebelem a Wilhelmem Liebknechtem 1869 založenou přísně marxistickou „sociálně demokratickou dělnickou stranou“ na „Socialistickou dělnickou stranu Německa“, pozdější SPD. Kritikou v „Dělnické čítance“ z roku 1863 idejí liberálního reformátora Hermanna Schulze-Delitzsche, pranýřováním „železného mzdového zákona“ a zálibou pro výrobní družstva si dokonce dočasně získal sympatie mohučského „dělnického biskupa“ Wilhelma Emmanuela von Kettelera (1811-1877; srv. E. Iserloh/C. Stoll, „Bischof Ketteler in seinen Schriften“, Mainz 1977, 71). Lassalle zemřel 31. 8. 1864 v Ženevě na následky souboje ve věci soukromé cti.

Lenin, Vladimír Iljič Uljanov (od 1924 město Uljanovsk; 1870-1924): Ruský státník, zakladatel Sovětského svazu (Svaz sovětských socialistických republik). Původem z drobné šlechty, právník, již záhy bojovník proti carskému režimu. Po vyhnání na Sibiř (1897-1900) odešel Lenin do zahraničí, od 1903 v čele bolševiků. Po svržení carismu (1917) znovu v Rusku, vyhlásil sociální revoluci, 7. 11. 1917 se chopil moci a 1919 založil třetí (komunistickou) internacionálu.

Lev XIII., papež (1878-1903): Uvedl do pořádku církevní poměry, v mnoha zemích otřesené kulturním bojem. Významné jsou jeho početné encykliky k palčivým otázkám doby; asi neznámější je encyklika „Rerum Novarum“ z roku 1891 o dělnické otázce. Již 1884 vydal encykliku „Humanum Genus“ o zednářstvu.

Leopold II., císař (1747-1792; na trůně 1790-1792): Od 1765 jako Leopold I. Velkovévoda toskánský; jako takový prováděl protikurijní politiku ve smyslu josefinismu. Ústupky dokázal uklidnit povstání v Uhrách a rakouském Holandsku; 1691 ukončil válku proti Turecku mírem ze Sistova; 7. 2. 1792 uzavřel s Pruskem ochranný spolek proti Francouzské revoluci. Zemřel záhadně 1. 3. 1792.

Liebknecht, Karl (1871-1919): Německý politik, od 1912 člen Reichstagu (Říšského sněmu); zakladatel a vůdce „Svazu Spartakovců“, z něž vzešla KPD (Komunistická strana Německa). S Rosou Luxemburgovou (viz níže) se snažil listopadovou revolucí z roku 1918 přeměnit v Republiku rad. Během nezdařeného povstání v lednu 1919 byl zastřelen.

Ludvík XVI., král Francie (1754-1793; král 1774-1792): Osobně skromný, avšak politicky slabý a nerozhodný; u dvora skoncoval s panující nemravností. Jeho reformní pokusy ztroskotaly, svolání Generálních stavů bylo podnětem k Francouzské revoluci. Po neúspěšném pokusu o útěk ze země 1791 složil přísahu na ústavu. 1792 byl prohlášen za sesazeného, 1793 národním konventem odsouzen k smrti a popraven.

Luxemburgová, Rosa (1870-1919): Pocházela z bohaté židovské obchodnické rodiny, revolucionářská socialistka, teoretička a agitátorka levice, 1905 se podílela na ruské revoluci a poté v boji proti revizionismu patřila k vůdcům německé sociální demokracie. Během první světové války odsuzovala vlastenecký postoj většinových socialistů a

1917 s Karlem Liebknechtem (viz výše) založila Svaz Spartakovců, jehož program sama navrhla. Po revoluci z roku 1918 přestoupila do Komunistické strany Německa (KPD) a účastnila se lednového komunistické povstání 1919 v Berlíně, během něž byla zastřelena.

Maistre, Josef Marie hrabě de (1754-1821): Francouzský filosof restaurace, jako vyslanec království Sardinie v Petrohradě 1803-1817 spolupracoval s jezuitou, podle jejich návodu opustil svá postavení a stal se státním kancléřem v Turínu. Byl zastáncem restaurační ideje ještě nad cíle Svaté aliance, 1789 chtěl Francouzskou revoluci napravit a zvláště doporučoval zavedení papežské autority i v světské oblasti.

Meurin SJ, Johann Gabriel Leo (francouzsky Léon, španělsky León) Meurin SJ (1825-1895): Narozen v Berlíně jako syn z Lotrinska pocházejícího rady v pruském ministerstvu financí, Ferdinanda Meurina a jeho ženy Catharine Justine Travaillo. Roku 1848 kněžské svěcení, soukromý tajemník kolínského arcibiskupa Johanna von Geissel. 1853 vstup do jezuitského řádu. Od 1858 jako misionář v indické Bombaji-Puně. Od 1867 vedl misii jako apoštolský vikář v hodnosti biskupa. Účast na vatikánském koncilu (1869-1870), na němž se s jím vybraným koncilním teologem, svým řádovým bratrem Wilhelmem Wilmersem, zasazoval za definici papežské neomylnosti. Od 27. září 1887 až do své smrti arcibiskup v Port-Louis (Mauricius). Známy svými spisy i akcemi, zaměřenými proti nekřesťanským náboženstvím a zednářstvu.

Morgan senior, John Pierpont (1837-1913): Severoamerický finančník, 1871 spoluzakladatel bankovního domu Drexler M. & Co. (dnes M. Guarounty Trust Co.), jednoho z největších v USA.

Morgan junior, John Pierpont (1867-1943): Syn J. P. Morgana seniora, severoamerický finančník, rozšířil hospodářský vliv rodiny Morganů poskytováním velkých kreditů (dohodové půjčky, dawesovské půjčky).

Morgenthau junior, Henry (1891-1967): Severoamerický finančník a architekt po něm nazvaného plánu pro Německo, který tvořil základ konference v Quebecku v září 1944 mezi americkým prezidentem Rooseveltem a britským premiérem Winstonem Churchillem. „Morgenthauův plán“ předpokládal vyhnání asi 60 milionů Němců z jejich vlasti mezi Odrou a Rýnem, a přeměnu Německa na agrární stát.

naturalismus: Světový názor, snažící se vysvětlit všechno z přírody, a tu zase výhradně ze sebe samé.

pangermánství (také „všeněmectví“): Označení snah, zaměřených na pěstování německého jazyka a kultury v koloniích, ale také na hospodářské a politické sjednocení německy mluvících národů.

Pařížská komuna: Revoluční hrůzovláda ve francouzském hlavním městě od 18. 3. 1871 do 29. 5. 1871. Povstání „komunardů“ za spolupůsobení zednářů usilovalo o přeměnu jednotného francouzského státu a o uskutečnění socialismu.

Pike, Albert (1809-1891): Severoamerický generál, esoterik a vysokostupňový zednář, tvůrce rituálu dnešního Starého a přijatého skotského obřadu, který vypracoval do uzavřeného systému. Dnes se stal nejdůležitějším vysokostupňovým systémem.

plutokracie, odvozeno od Pluta, řeckého boha bohatství a nadbytku: vláda bohatých, určujících státní život mocí a vlivem svých peněz.

Radek, Karl Bernhardovič (původně Karl Sobelsohn): (* 1885, po 1941 nezvěstný), sovětský politik, zpočátku novinář v Německu, do 1912 člen SPD (Socialistické strany Německa), od 1915 spolupracovník Lenina a bolševiků, od 1918 činný v Německu ve spojení s komunistickou stranou Ruska. 1918 pracoval na výstavbě KPD, 1919 vypovězen. V Moskvě byl členem presidia komunistické internacionály a jako její představitel se 1923 znovu pokusil rozdmýchat revoluci v Německu. Kvůli opozici vůči Stalinovi byl jako trockista 1927 vyloučen z KSSS a 1937 odsouzen k deseti letům nucených prací.

Renan, Ernest (1823-1892): Francouzský religionista a spisovatel, 1862 se stal profesorem semitských jazyků na Collège de France. Renan se snažil sloučit pozitivní vědu s křesťanstvím, a Ježíšův osud vysvětlovat přirozeným lidským způsobem z jeho doby, země a národa.

Semité: Obvyklé, avšak zfalšované označení pro orientální rasový okruh. Semité jsou skupina národů s vzájemně příbuznými jazyky (semitsko-hamitské), nejsou však rasou. Již v historickém Židovstvu se nacházely orientální i předoasijské („armenoidní“) a mediteránské prvky. Je-li míněna „nenávisť k Židům“ nebo „nepřátelství k Židům“, nemělo by se proto mluvit o „antisemitismu“, nýbrž přesněji o „antijudaismu“!

sionismus: Národní židovské hnutí, usilující o založení vlastního židovského státu v Palestině. Zakladatelem sionismu byl židovský spisovatel Theodor Herzl svou knihou „Judenstaat“ (Židovský stát; 1896). Cílem sionismu je kolonizace Palestiny skrze chaluzim (osadníky), zorganizování Židů jako jednotné národní skupiny a znovuoživení hebrejštiny jako společného národního jazyka. Již 1897 byla na prvním sionistickém kongresu v Basileji přijata zásadní rozhodnutí.

teosofie (řec.: „božské učení moudrosti“): Na základě religiózně raženého světového názoru usiluje s pomocí teologie, filosofie a ostatních věd dospět k vyššímu poznání a nakonec k (mystickému) vědomí Boha a světa.

Trockij, Lev Davidovič (původně Lejba Bronštejn; 1879-1940): radikální socialista v Rusku, patřil k průkopníkům ruské revoluce 1905, s Leninem vůdce revoluce 1917, 1918-1925 lidový komisař vojenství. Tvůrce „Rudé armády“, 1926 Stalinem sesazen, vyloučen ze strany a 1929 vypovězen; 1940 zemřel v Mexiku na následky atentátu.

Truman, Harry S. (1884-1972): 33. prezident USA (1945-1953), odpovědný za svržení atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki v srpnu 1945, přestože již od ledna 1945 existovaly japonské nabídky kapitulace!

velkolóže (také: velelóže, angl.: Grand Lodge, fr.: Grande Loge, také: Grand Orient): Nejvyšší organizační stupeň zednářských lóží, které sdružuje do vyšší jednotky. Velkolóže má za úkol dohlížet na jednotu formy a obsahu zednářské práce v jí podřízených lóžích.

Přehled literatury

- Allen, Gary: *Die Insider – Wohltäter oder Diktatoren?*, 8. Auflage, Wiesbaden 1980.
- Anonym: *Klagschrift eines Berliner Freimurers*, Historisch-politische Blätter für das Deutschland, 1862, 427-434.
- Becker, Udo; Böing, Günther und andere: *Der Neue Herder*, 6 Bde. Freiburg i. Br.-Basel-Wien, 1965-68.
- Caro Rodríguez, José María: *El misterio de la masonería* [Tajemství zednářstva], 2. Auflage, Buenos Aires 1951.
- De Goulévitch, A(rsène): *Tsarisme et Révolution. Du passé à l'avenir de la Russie* [Carismus a revoluce. Od minulosti k budoucnosti Ruska], Paris 1931.
- De Poncins, Léon: *Hinter den Kulissen der Revolution. I. Das Freimaureertum*, Übersetzung C. V. Wittich, Berlin 1929.
- Fara, Maurice, *La Masonería en descubierto. Estudio documental de la labor masónica* [Zednářstvo odhaleno. Dokumentární studie o zednářské práci], Buenos Aires 1960.
- Fritsch, Theodor (Hrsg.): *Handbuch der Judenfrage. Die wichtigsten Tatsachen zur Beurteilung des jüdischen Volkes*, Kommentierter Faksimile-Nachdruck der 35. Auflage, Leipzig 1933. Bremen 1991.
- Gädicke, Johan Christian: *Freimaurer-Lexikon. Nach vieljährigen Erfahrungen und den besten Hilfsmitteln ausgearbeitet*, Berlin 1818.
- Gaxotte, Pierre: *Die Französische Revolution*, Übersetzung. Otto Watzke, Bergisch Gladbach 1977.
- Goldmann, N(ahum): *Der Geist des Militarismus*, Stuttgart-Berlin 1915.
- Gougenot des Mousseaux (Henri Roger): *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker*, 2. Auflage. Übersetzung: Alfred Rosenberg, München 1921.
- Tentýž: *Le juif, le judaïsme et la judaïsation des peuples chrétiens*, Paris 1869.
- Griffin, Des: *Die Herrscher. Luzifers fünfte Kolonne*, Wiesbaden 1980.
- Härtle, Heinrich: *Deutsche und Juden. Studien zu einem Weltproblem*, Leoni am Starnberger See 1976.
- Höllhuber, Ivo: *Der Todesschlaf Europas*, Mainz 1993.
- Homuth, Norbert: *Die Verschwörung des Antichristus*, Nürnberg, o. J. (nach 1988).
- Iserloh, Erwin u. Stoll, Christoph: *Bischoff Ketteler in seinen Schriften*, Mainz 1977.
- Kappe-Hardenberg, Siegfried (Hrsg): *Wohin treibt Deutschland?*, Velbert 1973.
- Kertzer, David I.: *Die Päpste gegen die Juden. Der Vatikan und die Entstehung des modernen Antisemitismus*, Berlin-München 2001.
- Korn, David: *Wer ist wer im Judentum? Lexikon der jüdischen Prominenz*, Ergänzte, aktualisierte Neuauflage, München 2003.
- Krywalski, Diether (Hrsg): *Knaurs Lexikon der Weltliteratur*, München-Zürich 1979.
- Lazare, Bernard: *L'Antisémitisme, son histoire et ses causes* [Antisemitismus, jeho historie a příčiny], Paris 1894.
- Leo XIII., Papst: Encyklika „Humanum genus“, in *Mensch und Gemeinschaft in christlicher Schau. Dokumente*, von Emil Marmy, Josef Schafer und Anton Rohrbasser (Hrsg.), 56-83, Freiburg (CH) 1945.
- Mäder, Robert: *Der schwarze Punkt im Weltall*, Basel (CH) 1940.

- Malanni, Esteban J.: *Comunismo y Judaismo* [Komunismus a Židovstvo], Buenos Aires 1944.
- Maler, Juan: *Die sieben Säulen der Hölle*, Buenos Aires 1974.
- Meurin SJ, Léon: *Filosofía de la Masonería* [Filosofie zednářstva], Madrid 1957.
- Meurin SJ, Léon: *La Franc-Maçonnerie – Synagogue de Satan* [Zednářstvo – Satanova synagoga], Paris 1893.
- Meurin SJ, Léon: *Simbolismo de la Masonería* [Symbolika zednářstva]. Übersetzung: Mauricio Carlavilla, Madrid 1957.
- Netchvolodow, Aleksandr: *L'Empereur Nicolas II. et les Juifs* [Car Mikuláš II. a Židé], Paris 1924.
- Pinay, Maurice [Sáenz y Arriaga, Joaquin]: *Complot contra la Iglesia* [Spiknutí proti Církvi]. Übersetzung: Dr. Luis Gonzales, México, D. F. 1968.
- Tentýž: *Verschwörung gegen die Kirche*, 3 Bde., Durach 2006.
- Rohling, August: *Talmud-Jude. Mit einem Vorwort von Eduard Drumont*. Übersetzung: Carl Paasch, Stuttgart 1924.
- Romanescu, Traian: *La Gran Conspiración Judía* [Velké židovské spiknutí], 8. Auflage, México D. F. 1974.
- Schatz, Klaus: *Meurin, Johann Gabriel Leo*. Bd. 17, in *Neue Deutsche Biographie* (Onlinefassung), 270-271.
- Schoeps (Hrsg), Julius, H.: *Neues Lexikon des Judentums*, Überarbeitete Neuausgabe, Gütersloh 2000.
- Shahak, Israel: *Jüdische Geschichte, jüdische Religion. Der Einfluß von 3000 Jahren*, Süderbrarup 1998.
- Victoria, Duque de la: *Israel manda. Profecías cumplidas. Veracidad de los Protocolos* [Izrael nařizuje. Vyplněná proctví. Pravdivý obsah Protokolů (sionských mudrců)], o. O. (Mexiko), o. J. (1935)

Rejstřík

(Tučně zvýrazněná jména jsou blíže vysvětlena v Glosáři)

Abel SJ
Abibale
Abrahám
Adler, Victor
Aelders
AIPAC
AIU
Albright, Madeleine
Alpina (lůžka)
American Jewish Committee
American Jewish Congress
antijudaismus
antisemitismus
Apfelbaum
Arco/Valley, hrabě Anton
Austerlitz, Friedrich

B'nai B'rith
Bakmetieff
Bakunin, Michail
Ballerini
Baruch, Juda Löb viz Börne, Ludwig
Beaulieu, Leroy
Bebel, August
Bedarride
Benamozegh
Bernstein, Eduard
Bing, Levy
Bismarck
Blinken, Alan
Blinken, Donald
Blumenthal, Sidney
bolševismus
Börne, Ludwig
Brandeis, Louis
Breitung
Breuer, Lanny
Bückenburg, Chaim viz Heine Heinrich

Cahen
Calmer, Ravel Isaac
Carlile
Caro Rodríguez, José María

Cassin
Catter
Clinton, Bill
Coenen, Ph.
Cohen, James
Cohen, M.
Cohn-Bendit
Crémieux
Cromwell, Oliver

Davis, Lanny
De Camille
De Gulewitsch
De Lion
De Maistre
De Poncins
Disraeli, Benjamin
Donoso, Cortés
Dzeržinskij, Felix

Ecker und Eckhoffen, von
Eisner, Kurt
Eizenstat, Stuart
Elkus, Abram
Eller, Jeff
Emanuel, Rahm Israel
Engels, Friedrich
Ezechiel

Fara, Maurice
Fichte, Johann Gottlieb
Fränkel, Leo
Freeman, Charles
Fribourg
Friedman, Michel

Garnier-Pagès
Gherea, Dobrojanu
Giblim
Godard, Justin
Goldmann, Nahum
Gompers
Gougenot des Mousseaux
Guggenheim

Günzburg
Gustav III.
Gutzkow, Karl
Haider, Jörg
Hamburg, Margaret
Hanauer
Haugwitz
Heine, Heinrich
Herzl, Theodor
Hiram
Hirsch, Max
Hirschfeld
Holbrook, Richard
Churchill, Winston
Inocenc II.
Inocenc III.
Izajáš
Jahve *viz* Jehovah
Jakob ben Azabel
Jewish Agency
Ježíš Kristus
Jorge, Ricardo
Jouin, Ernest
Jurovskij, Jankel
kabbala
Kahn
Kahn, Otto
Karel I.
Kautsky, Karl
Kenen, Isaiah
Kessler, Steve
Ketteler, Wilhelm Emmanuel von
Klein, Hans-Joachim
Klein, Joel
Klein, Ron
Klotz
Kohn, Hans
koncil
koncil lateránský
koncil niceský
Kornblum, John
Kraus, Karl *viz* Kautsky, Karl
Kun, Bela
Lamartine
Lambelin, Roger
Lang, Zalkind Hourwitz
Larudan, abbé
Lassalle, Ferdinand
Lastrow
Lazard
Lenin, Vladimír Iljič
Leopold I.
Leopold II.
Lev XIII.
Liebermann, Aaron
Liebermann, Evelyn
Liebknecht, Karl
Liebknecht, Wilhelm
Lloyd George, David
Loening, Edgar
Ludvík XVI.
Luxemburg, Rosa
Mack, Julian
Manasse, ben Israel
Marshall, Louis
Marx, Karl Heinrich
Mendizábel
Metternich
Meurin SJ, Jean Gabriel Leo
Mohamed
Möllemann, Jürgen
Mordekai, Kissel *viz* Marx, Karl
Morgan, J. P.
Morgenthau jr., Henry
Morgenthau sr., Henry
Morin
Napoleon I.
Netschwolodow, také Nečvolodov
Neumayer
Mikuláš II.
Obama, Barack
Palm, Etta
Palmerston
pangermánství
Pascal, Blaise
Passy
Pereyra

Pike, Albert
Pinay, Maurice
Pius V.
Podesta, John
Pontius, Pilatus
Pulzer, Peter J. G.

Webster, Nesta
Weil, J.
Wilson, Woodrow

Radek, Karl
Renan, Ernest
Ricardo, David
Rockefeller
Romanescu, Traian
Ron, Jona
Roosevelt, Franklin Delano
Rothschild

Řehoř VII.

Sabbatai Zewi
Sammter
Schatz
Schiff
Schleiermacher
Schulze-Delitzsch, Hermann
Schwarz, Samuel
Sidonia
sionismus
sionistická internacionála
Sokolowski, Paul
Stamm

Šalamoun

Tacitus

Trockij, Lev

Truman, Harry

Urickij, Moses

USPD

Vanderbilt

Vanderlippe

Vandervelde

Velký Orient (lůže)

Visieu

všeněmectví viz pangermánství

Walberg, Eric

Warburg

Warschauer, Otto